

Thiên Sứ Đứng Đi Anh Còn Chưa Nói Yêu Em

Contents

Thiên Sứ Đứng Đi Anh Còn Chưa Nói Yêu Em	1
1. Chương 1: Định Mệnh	1
2. Chương 2: Nước Mắt Thiên Sứ	6
3. Chương 3: Gặp Mặt	12
4. Chương 4: Cảm Ơn Anh...mắt Nâu Dịu Dàng	16
5. Chương 5: “thiên Sứ, Đứng Khóc!”	19
6. Chương 6: Thiên Sứ, Đứng Đi, Anh Còn Chưa Nói Yêu Em	23
7. Chương 7: Nỗi Nhớ Của Đời Anh	26

Thiên Sứ Đứng Đi Anh Còn Chưa Nói Yêu Em

Giới thiệu

Quang chưa bao giờ tự giải thích xem lí do nào anh lại thích nhiếp ảnh. Đó giống như một thứ mê h

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thien-su-dung-di-anh-con-chua-noi-yeu-em>

1. Chương 1: Định Mệnh

Quang chưa bao giờ tự giải thích xem lí do nào anh lại thích nhiếp ảnh. Đó giống như một thứ mê hoặc mà nếu như càng muốn rời ra thì ta lại càng muốn đi vào tìm hiểu lâu hơn vậy. Quang là một bác sĩ trẻ, đó là cuộc sống vẫn diễn ra hàng ngày của anh và nhiếp ảnh là một thế giới hoàn toàn khác mà anh dành riêng sự ưu ái.

Có người nói rằng, hai mảng màu đối lập trong cuộc sống của Quang dễ làm cho người ta đặt dấu chấm hỏi, bởi một bác sĩ nắm trên tay sự sống và cái chết của bao nhiêu người, hàng ngày đối mặt với khốc liệt chết chóc và một người nghệ sĩ cầm trên tay chiếc máy ảnh có quá đối lập hay không. Quang chẳng quan tâm tới sự đối lập ấy lắm. Mỗi khi có thời gian rảnh rỗi là anh lại lang thang trên tay cầm chiếc máy ảnh đi khắp phố phường Hà Nội để ghi lại những khoảnh khắc đẹp nhất về con người, về cuộc sống, về nụ cười của

những cụ già tóc đã bạc hay nét hồn nhiên thơ ngây của con trẻ. Quang được giới nhiếp ảnh không chuyên đánh giá cao, có người nói rằng, nếu như anh không là bác sĩ thì có thể nhiếp ảnh sẽ làm anh tiến xa hơn nữa.

Quang không thích sự gượng ép, không thích sự cầu kì trong những bức ảnh anh chụp, anh cũng không thích sự sắp đặt trước ột buổi chụp hình, nó nghe có vẻ như giả tạo, hơn hết anh thích những cái gì đó đến tự nhiên, chớp nhoáng, nhưng qua những bức ảnh của anh lại để lại những điều sâu sắc.

Đó là một buổi chiều mà nắng có màu sắc rất lạ, màu tím. Quang có cảm giác rằng trong khung cảnh đẹp đến mơ màng như thế này chắc chắn mình sẽ chụp được những bức ảnh đẹp Quang chụp lại những góc cạnh dù là nhỏ nhất, cố gắng để tìm có được những tấm hình đẹp giữa không gian nắng chiều tuyệt đẹp như thế này.

Quang lia máy tìm những góc máy đẹp nhất và bắt giác, một thiên thần hiện ra trong góc máy của anh, đó là một cô gái với bộ váy trắng tinh khôi và có nụ cười thật rạng rỡ trong nắng chiều. Em đứng giữa trời đầy nắng và gió, khoảnh khắc ánh sáng làm cho khuôn mặt em rạng ngời, mái tóc bay bay dịu dàng trong gió. Hình ảnh đó vẫn còn lưu lại trong tâm trí Quang cho đến mãi bây giờ như một thước phim quay chậm, một khoảnh khắc đẹp đến bất ngờ. Thật nhiệm màu và cũng thật diệu kì cái khoảnh khắc đẹp lạ lùng ấy cậu đã nhanh tay chụp lại được. Đó là bức ảnh Quang ưng ý và nâng niu nhất.

Về nhà, Quang thấy mình như một kẻ mộng du, anh nghĩ về cô gái đó thật nhiều, bao nhiêu câu hỏi xuất hiện trong đầu. Quang muốn biết cô gái đó là ai. Những mãi mãi, đó là ẩn số. Bởi trước khi Quang bỏ máy và nhìn lên thì cô gái ấy đã hòa vào dòng người đông đúc. Em biến mất trong một khoảnh khắc. Quang thấy mình giống như một thằng ngốc đứng giữa đám đông xa lạ.

Quang về nhà, vội vàng rửa ngay bức ảnh. Giữa nền sắc tím của nắng chiều, cô gái mặc bộ váy màu trắng, đẹp ngỡ ngàng, nụ cười ấm áp. Quang chết lặng đi. Thật sự, nó là một tác phẩm nghệ thuật quá đẹp !

Quang thích chụp ảnh, dù là không chuyên nghiệp nhưng có thể bởi đây là một chút gì đó lãng mạn còn sót lại trong con người anh. Quang là một bác sĩ chuyên khoa Thần Kinh, công việc của Quang gắn liền với những người bệnh nhân mà bên ngoài nhìn họ có vẻ rất khỏe mạnh nhưng có thể chết trong nay hoặc mai chỉ vì một khối u nhỏ hay một tế bào lạ. Quang là một bác sĩ giỏi, anh đã mổ thành công chấn thương sọ não, các loại u não. Tất cả các dị dạng mạch máu não, thông động-tĩnh mạch và các loại u tủy, u dây thần kinh ngoại vi... Và Quang hàng ngày vẫn đối mặt với những chuyện chết chóc, những số phận ngắn ngủi. Cái chết, bao giờ cũng nghiệt ngã và chính vì nghề nghiệp sinh tử ấy, Quang không cho phép anh được yếu đuối, bởi chỉ một giây yếu đuối hay sợ hãi của Quang có thể anh sẽ phải đối lấy tính mạng của một con người. Có lẽ thế, anh tự nhận mình là người khá cứng rắn và lạnh lùng.

Đồng hồ đã điểm 2h sáng. Quang đang trong ca trực, có vẻ như hôm nay là một đêm khá rảnh rỗi của anh vì không có bệnh nhân cấp cứu. Quang lấy bức ảnh ra, ngắm nghía. Đã hai năm rồi kể từ ngày cô gái này xuất hiện, anh vẫn chẳng thể nào quên được cô. Mỗi khi có chuyện gì anh lại lấy bức ảnh này ra và dường như mọi ưu tư trong anh tan biến hết. Quang cũng không thể hiểu được bản thân mình sao lại như thế, nhưng cứ nhìn vào nụ cười rất ấm áp này, dường như mọi khổ đau của cuộc đời này không còn. “Thiên Sứ” đó là tên bức ảnh mà anh đặt. Quang vẫn tin rằng, sẽ có ngày anh sẽ gặp cô gái này. Vì chẳng phải tự nhiên cô lại xuất hiện trong cuộc sống của anh. Có lẽ cô gái ấy là Thiên Sứ thật sự, Thiên Sứ đến và mang nụ cười cho anh.

“Thiên Sứ” đã đạt giải nhất trong một cuộc thi ảnh. Anh em bạn bè trong giới nhiếp ảnh trầm trồ với tác phẩm của Quang, nhưng khi hỏi về nhân vật chính trong bức ảnh Quang chỉ lắc đầu và nói “không biết”, mọi người lại bàn tán, tò mò và ai cũng bảo Quang hãy tìm cho ra cô gái này. Quang đã làm thế, bao buổi chiều anh lang thang nơi cũ, hi vọng cô gái ấy xuất hiện ở nơi ấy một lần, để anh có thể tiến đến và chào hỏi một câu. Nhưng mọi cố gắng từ anh đều là vô vọng.

Quang gọi cho Phong, đứa bạn thân đang du học ở nước ngoài như một sự cầu cứu.

“Có thể Thiên Sứ chỉ xuất hiện một lần trong cuộc đời mày, rồi sẽ biến mất”.

Phong đã nói với Quang như thế.

Quang thôi những buổi chiều tìm kiếm Thiên Sứ, có thể Phong nói đúng, nhưng có thể một ngày nào đó sẽ gặp lại, biết đâu đây...

Quang có người yêu, đó là Thu. Một cô gái tốt. Thu rất yêu Quang. Đôi khi Quang tự hỏi có khi nào Thu yêu anh nhiều hơn là anh yêu cô ấy hay không. Thu luôn chờ đợi Quang, không trách móc, không giận dỗi. Thu là người anh luôn muốn ở bên khi mỗi một, thật sự điều ấy giống như một bến bình yên để anh dừng chân. Đôi khi Quang cũng nghi ngại về tình cảm của mình, nhưng nhìn bạn bè với bao nhiêu đổ vỡ thì Quang lại cho rằng yêu đương với Thu là hợp nhất. Quang không thể nhớ là đã yêu Thu như thế nào, cũng chẳng nhớ là anh có ngờ lời với cô hay không. Mọi chuyện cứ thế diễn ra, cô xuất hiện bên anh, im lặng khi anh trầm ngâm và mỉm cười khi anh hạnh phúc. Một tình yêu không có nhiều sóng gió, giống như mặt hồ chẳng gợn chút sóng.

Quang treo bức ảnh Thiên Sứ ở một chỗ trang trọng nhất trong phòng, nơi mà những bức ảnh anh chụp được tự anh sắp xếp và treo chúng lên. Căn phòng này của riêng mình anh, không ai có thể xâm phạm, kể cả Thu. Mỗi khi Thu đến dọn dẹp nhà cửa cũng không bao giờ được phép động đến căn phòng này, thậm chí có bụi bám đầy hay những tấm ảnh bỏ, phim hỏng có vứt đầy dưới sàn. Căn phòng ấy là khoảng trời riêng của anh, trong khoảng trời ấy, Thiên Sứ là một phần quan trọng.

- Cô ấy là ai hả anh? Thu lần đầu tiên nhìn anh trầm ngâm nhìn bức ảnh đã hỏi anh như thế.

- Cô ấy là Thiên Sứ.

Thu chỉ hỏi có vậy và không bao giờ hỏi lại nữa. Đối với Thu anh không cần phải giải thích nhiều. Và khi anh không giải thích có nghĩa rằng anh không muốn chia sẻ. Thu cũng chẳng muốn hiểu mỗi lần anh như thế. Thu chỉ im lặng và tìm sang một câu chuyện khác.

Thu là một cô gái đáng yêu, đã rất nhiều người nói với Quang như thế. Và cũng rất nhiều người nói với Quang rằng anh may mắn như thế nào khi có Thu là người yêu. Đối với Thu mọi thứ rất đơn giản, Thu không suy nghĩ một việc gì quá nhiều, đôi khi là vô tâm nhưng Quang thầm ước rằng có khi nào Quang cũng có được những suy nghĩ như thế. Mọi thứ với Thu rất đơn giản, và làm người yêu Thu cũng còn đơn giản hơn, chỉ là cuối tuần đưa đi chơi, mua sắm vài thứ, đi xem phim và ăn uống. Rảnh rỗi hơn thì đi cùng đám bạn của Thu đi xa xa một chút ngoài ngoại thành. Thu không phải là người sâu sắc, như thế với Thu là đủ. Quang cũng thấy thế là đủ bởi thế nên chẳng bao giờ Quang quên những điều ấy, nó cũng giống như làm tròn nghĩa vụ khi hai con người đã nhận rằng họ đang yêu nhau vậy.

Quang tự nhận mình là một người cứng rắn. Nghề nghiệp bắt buộc anh phải có đủ sức để chịu đựng được những áp lực. Cuộc sống của Quang đã từng có những giờ phút hết sức khó khăn phải đối mặt. Khi 10 tuổi, mẹ qua đời trong một tai nạn giao thông, một đứa trẻ 10 tuổi có suy nghĩ gì khi nằm cạnh xác mẹ bất động bên cạnh là vũng máu lênh láng? Quang không biết khi ấy mình nghĩ gì, chỉ biết rằng, khi ấy ý thức về cái Chết rất rõ ràng, dường như nó đã hình thành ngay từ phút giây mẹ anh ngã xuống. Khi ấy, Quang lơ mơ trong tâm trí rằng mình sẽ mất đi người thân mà anh yêu quý nhất trên đời này. Và không có cách nào, không có ai có thể giúp Quang. Cái Chết, biên giới rất mong manh ấy, đó dường như chỉ là một sự khác biệt giữa một giây trước và sau khi ta đang sống.

10 tuổi, Quang mất đi người thân yêu nhất là Mẹ. Bố Quang cố gắng bù đắp cho anh những gì tốt đẹp nhất. Không trách mắng, không quát tháo cho dù Quang có làm sai bất cứ điều gì. Ông như nhận lỗi về mình sau cái chết của mẹ Quang. Hai bố con dường như có khoảng cách lớn hơn sau khi mẹ ra đi. Quang và bố thường tránh nói đến mẹ, nhưng Quang biết ông đã đau đớn đến thế nào, đã có lần, Quang thấy ông thiếu não nhìn lên bàn thờ của mẹ. Ông khóc, những giọt nước mắt mà lần đầu tiên anh nhìn thấy, thậm chí, trong đám tang của mẹ, anh không nhìn thấy ông khóc. Không khóc không có nghĩa là không đau đớn, mà bởi nỗi đau đã kết thành một khối đang âm ỉ đâm vào tim ông. “Đừng khóc con trai, hãy để mẹ con đi thanh thản”. Quang đã từng giận ông vì điều đó, nhưng mãi sau này, Quang mới hiểu, con người ta phải học cách đối mặt với cái chết, giống như bố Quang khi ấy, ông nén nỗi đau vào trong và để mẹ ra đi nhẹ vút bay về miền xa thẳm.

Hai bố con Quang cứ lúi lúi sống trong căn nhà ấy. nơi mà mẹ ra đi đột ngột bỏ lại một khoảng trời đang hạnh phúc. Hai người đàn ông trong căn nhà thiếu vắng bàn tay người phụ nữ, Quang cố gắng làm mọi việc, để giống như mẹ, nhưng tất cả mọi thứ đều rất khác biệt, chẳng việc nào có thể giống như mẹ. Năm Quang

18 tuổi, căn nhà có thêm dì Tâm. Anh không giận bố mình, bởi anh biết, ai cũng cần phải có hạnh phúc. Và Quang cũng cảm ơn người phụ nữ ấy, dì Tâm, người đã đến và mang lại nụ cười sau rất nhiều năm cho bố Quang. Chỉ có điều, mãi mãi khoảng trời về mẹ chẳng có gì có thể thay thế được. Khi dì Tâm xuất hiện cũng là lúc Quang xin bố chuyển ra ngoài sống. Dì Tâm rất tốt với Quang, đó cũng không phải lí do Quang chuyển ra ngoài sống mà đơn giản vì Quang muốn mình có một sự thay đổi, để có thể gạt bỏ đi mọi kí ức xưa cũ. Bởi anh không thể chịu đựng được cứ mỗi khi nhìn dì Tâm đi lại trong nhà là Quang lại nhớ đến mẹ. Dì Tâm là người phụ nữ tốt, nhưng có lẽ thỉnh thoảng trở về nhà sẽ làm Quang cảm thấy dễ chịu hơn.

Quang đã sống một mình 10 năm trời. 7 năm học đại học và đã 3 năm đi làm. Thu cũng chỉ đến dọn dẹp nhà cửa hay nấu nướng cho Quang gì đó. Căn nhà này, mẹ đã mua và định sau khi Quang lập gia đình sẽ dành tặng. Đó là một căn nhà có giàn hoa Tigon rất đẹp nằm trên một con phố yên tĩnh. Hoa Tigon, loài hoa mà mẹ rất thích, và cũng chẳng hiểu sao từ khi Quang đến đây ở, giàn hoa Tigon cứ thế lan mạnh và đỏ hồng rực, từ đầu con phố đã thấy sắc của nó. Và cứ mỗi khi trở về nhà, Quang lại thấy lòng mình bình yên trở lại, sau những ca mổ, những cái chết chỉ trong tích tắc, những ánh mắt nhìn của bệnh nhân khi hấp hối...

Tháng 3. Nắng lên những đợt ấm nhưng rất yếu ớt, thỉnh thoảng những đợt không khí lạnh vẫn ào về khiến cho người ta có cảm tưởng đây đang là đầu Mùa Đông. 8h tối, Quang lấy áo khoác, lấy xe, khóa cửa rồi chạy phóng đi. Tối nay anh có hẹn với Phong. Đã 4 năm rồi Quang không gặp Phong, thằng bạn thân 4 năm du học ở nước ngoài. Phong trở về, chẳng một câu hay điện thoại báo trước. Chỉ biết rằng, nó gọi điện cho Quang bằng số cũ ngày xưa vẫn dùng ở Việt Nam. Quang ngỡ ngàng

“Mày hả, tao về rồi, đang ngồi trà đá ở Cát Linh, ra nhanh tao đợi”

Quang phi xe đến, gió ào tấp vào mặt. Cảm giác rõ ràng là lạnh. Dự báo thời tiết thêm vài ngày tới không khí lạnh sẽ tràn về. Vừa buổi sáng anh có cảm giác nắng ấm và hanh thì ngay lập tức chiều tối gió ào về mang theo hơi lạnh đến run người. Buổi tối, chỗ này thường mùa hè là đông đúc, nhưng hôm nay vắng vẻ. Chỉ có vài người, Quang dừng xe, đưa mắt nhìn. Thấy một bàn tay đưa lên vẫy.

- Bố thằng khỉ, mày về bao giờ thế?

- Hôm qua.

- Hôm qua mà giờ mới điện cho tao?

- Ờ thì ít ra 1 ngày dành cho gia đình, sau đó là dành ày. Khỏe không? Đạo này thế nào?

- Tao khỏe, như mày thấy đấy. Còn đạo này vẫn là bác sĩ, ít ra vẫn chưa bị đuổi về vì ăn hối lộ hay quên dao kéo trong người bệnh nhân như mày đã từng trù ẻo tao.

- Haha, tao nói chỉ là để nhắc nhở thôi. Thế đạo này mày với Thu sao rồi, sắp cưới chưa?

- Vẫn thế.

- Vẫn thế hả? Thế sao chưa cưới nhau đi.

Quang chỉ cười mà không trả lời câu hỏi của thằng bạn. Cưới Thu, đó là việc anh cũng có lần nghĩ đến, nhưng sao vẫn thấy nó xa vời, hoặc có thể, Quang chưa hề sẵn sàng. Thu cũng không hề đả động đến, nên anh cũng vội vàng. Phong biết đến mối quan hệ của Quang và Thu từ những ngày đầu, thằng bạn suốt ngày ra rả nói với Quang rằng yêu Thu đó là một sự bổ sung hoàn hảo nhất, và Thu là một cô gái tốt. Cho đến nay, đã 4 năm, mối tình ấy vẫn như thế, chẳng có gì đổi khác so với những ngày đầu.

Hai người ngồi bên chén trà nóng, bao nhiêu chuyện xưa cũ được nhắc lại. Đã 4 năm kể từ Phong đi du học, Quang đã thiếu đi một thằng bạn chí cốt luôn hiểu mình.

- À, thế cô nàng Thiên Sứ của mày sao rồi?

- Sao rằng gì chứ, vẫn cười, vẫn lộng lẫy như thế trong căn phòng của tao.

- Không tìm thấy dấu vết gì à?

- Không.

- Mày làm tao tò mò quá. Lần này về, có lẽ tao sẽ chung sức với mày tìm ra cô gái ấy. Ờ này, đừng nhìn tao trợn tròn mắt như thế. Chỉ là tao muốn tìm ra người làm mày phải suy nghĩ và làm mày vẫn lừng khừng mối quan hệ với bạn gái cho đến bây giờ thôi. Nếu gặp cô ta, tao sẽ bảo “ê Thiên Sứ, cô hãy biến nhanh đi cho thằng bạn tôi nó còn lấy vợ”.

Phong nói quá thẳng thắn, nhưng có không phải không có cái đúng. Nhiều lúc Quang cũng nghĩ, nếu như Thiên Sứ xuất hiện, thì anh sẽ thế nào, Thu sẽ thế nào. Quang cũng không ngờ rằng mình, một con người sống lạnh lùng lại có thể trở nên yếu đuối trước tấm hình của một cô gái, và thật điên rồ cho đến mãi tận 2 năm sau vẫn chẳng hề nào quên.

- Thôi, tao chỉ đùa có vậy, đừng có nghĩ nữa.

Phong xua tay như gạt đi và rồi chuyển sang một chủ đề khác.

Con đường đêm vắng vẻ, những con người cô độc đi đi về về lẻ loi đơn bóng.

* * *

Chủ nhật, Quang được nghỉ, hôm nay cũng không có ca trực. Thu riu rít gọi điện từ hôm trước nói với Quang dành thời gian để đi chụp ảnh cưới cho chị gái. Thường thì những bức ảnh tự chụp và tự xử lý và chụp theo ý tưởng của mình vẫn hay hơn những bức ảnh do studio chụp. Quang là thợ ảnh không chuyên, nhưng rất nhiều lần, anh em bạn bè nhờ đi chụp ảnh cưới cho họ. Theo nhiều người nhận xét thì Quang nên mở một studio chụp ảnh cưới nếu như sau này về già. Anh chỉ cười với những lời tếu táo ấy, chụp ảnh là một nghệ thuật và cũng là một cái duyên đối với người cầm máy.

7h sáng, Quang và Thu đã có mặt tại Bờ Hồ. Trời hôm nay nắng sớm và đẹp. Quang chuẩn bị kiểm tra lại máy móc, và nghiên cứu góc chụp. Thu nhí nhảnh đứng vào tạo dáng.

8h. Thu sốt ruột gọi điện cho chị gái. Vẫn không thấy tăm hơi hai nhân vật chính đâu. Một lúc sau, chị gái Thu bước trên một chiếc taxi đến, dù đã trang điểm kỹ lưỡng nhưng có gì đó đượm buồn. Chú rể cũng có vẻ như gượng gạo. Thu vẫn riu rít hỏi han “sao anh chị đến muộn thế, hay là tắc đường, hôm nay sao mà tắc đường được chứ, hay chuẩn bị lâu quá...?”. Họ chỉ ừ hừ cho qua chuyện, Thu không phải là người tinh ý nên không nhận ra một điều kỳ lạ khác ở thái độ hai người. Quang đoán họ mới vừa cãi nhau và giờ đang rất giận, nhưng có lẽ bởi đã hẹn với Quang hôm nay chụp ảnh nên họ mới tới.

Nhưng bức ảnh Quang chụp cho hai người có gì đó không được tự nhiên lắm, anh phải nói với họ là nghỉ ngơi thư giãn sau đó chụp tiếp không biết bao nhiêu lần. Thu thì cứ sốt sắng “hay chị mệt, thôi nghỉ tý đi”. Có vẻ như buổi chụp hình hôm nay không thành công cho lắm.

- Chị à, chị bảo trang điểm dặm lại phần ở khóe mắt đi, và trong lúc chụp chị tươi lên chút nhé !

Quang nói và dừng chụp. Tiến đến chỗ chú rể, tên Hiếu, người mà có lẽ nếu như Quang lấy Thu thì anh sẽ phải gọi Hiếu là anh rể.

- Anh Hiếu à, em không biết anh chị có chuyện gì, nhưng đi chụp ảnh cưới thì cố gắng bỏ qua hết đi anh. Chụp ảnh cưới cũng chỉ có một lần thôi, cố gắng anh nhé !

- Chú có vẻ tinh ý quá, thật ra anh chị vừa có chuyện....

- Em hiểu, nhưng anh đừng làm cho chị ấy buồn, dù sao con gái người ta đi lấy chồng, cũng chỉ có một lần được mặc áo cưới, chụp ảnh cưới thôi, anh đừng làm chị ấy tủi thân.

Nói xong rồi Quang ra chỉnh lại góc máy. Quang thấy Hiếu ra chỗ chị gái Thu, họ nói với nhau điều gì đó anh không rõ, nhưng có vẻ những lời Quang nói vừa rồi cũng có tác dụng tốt.

Chụp ảnh xong ở Bờ Hồ, sau đó là Khu Lăng Bác, Bảo tàng Dân Tộc Học, cuối cùng là bãi giữa Sông Hồng.

Một ngày làm việc khá mệt nhọc, nhưng cuối cùng thì Quang cũng có những bức ảnh đẹp dành tặng cho vợ chồng chị gái Thu.

Quang đeo Thu về, buổi tối, phố xa lên đèn náo nhiệt. Nhà Thu ở giữa khu Phố cổ, hôm nay là cuối tuần Chợ Đêm đông đúc với những món đồ đẹp mắt đa số dành cho sinh viên và những du khách nước ngoài. Quang gửi xe ở ngoài, đi bộ với Thu chen chúc trong dòng người ấy. ánh đèn đêm cùng với những ánh đèn

lồng của khu phố cổ tất cả tạo nên một không gian đêm tuyệt đẹp. Thu sà vào những hàng lưu niệm với những món đồ yêu mắt, cô ấy lúc nào cũng nhí nhảnh như con nít và lại nũng nịu đòi Quang mua bằng được mấy món đồ nho nhỏ chỉ để cho vào bộ sưu tập.

Đưa Thu về tới nhà, Quang lại đi bộ trong dòng người. Chén lần, đông đúc là cảm giác của anh lúc này. Sẵn máy ảnh trên tay, Quang chụp lại ảnh tấp nập và đông đúc ở chợ Đêm, đã có lần anh đã định làm một bộ ảnh nhưng rồi lại không được ưng ý lắm. Quang bấm máy liên tiếp, bởi cái không gian đêm ánh đèn vàng cùng với sương đêm giăng mỏng tất cả tạo nên một khung cảnh mà chắc chắn rằng anh sẽ có những bức ảnh rất đẹp.

Quang đi bộ ra đến đầu cổng chào, cảm giác thoát khỏi đám đông ấy dễ chịu, anh đứng bấm máy xem lại. Hàng loạt những chuyển động theo từng bước đi của dòng người được anh ghi lại qua hàng loạt bức ảnh liên tiếp. Và Quang bỗng dừng lại, từ bức ảnh đầu tiên....

« Là....Thiên Sứ ! »

Thiên Sứ của anh hiện ra trong bức ảnh đầu tiên ở mép bên phải, khuôn mặt đượm buồn, vẫn là khuôn mặt ấy, đôi mắt ấy, bộ váy trắng tuyệt đẹp nổi lên với background là dòng người và ánh đèn đêm hòa trộn. Anh bấm máy lần lại, từng bước đi của Thiên sứ đã được anh ghi lại, Thiên sứ hiện ra bên phải ở bức đầu tiên, sau đó dịch lại, dịch lại theo từng chuyển động, thậm chí cô ấy còn qua đối diện anh, nhưng anh không hề biết. Phải chăng anh quá vội hay trong giây phút ấy anh đã không thể nào nhận ra cô ấy?

Quang chột lạng với chuỗi ảnh ấy. Anh chạy đi, đưa mắt nhìn, anh muốn chạy thật nhanh, anh chen trong những dòng người, anh đưa mắt kiểm tìm.

Thiên Sứ của anh, dừng bước vội vàng như thế!

Quang chạy qua những dòng người, anh đứng lại. Thở dốc, cuối chợ đêm thưa thớt người không. Anh cứ đứng như thế, lặng đi. Tim Quang bị bóp nghẹt. Sau hai năm, anh đã để lạc mất Thiên Sứ của mình một lần nữa

2. Chương 2: Nước Mắt Thiên Sứ

Như cảm tờ xét nghiệm trên tay. Nét chữ ông bác sĩ già ghê tởm nhưng Như vẫn còn đọc được “Có dấu hiệu của những tế bào dị thường, nghi có thể bị u ác tính ở đỉnh não. Bệnh nhân cần nhập viện gấp. Triệu chứng bất thường”. Như không rõ cảm xúc của mình, chỉ thấy nước mắt dần dụa cứ tự nhiên chảy xuống. Tim thấy điên đi một lúc lâu và cảm giác nghẹt thở.

“Mình sắp chết ư?” Như loay quanh với câu hỏi ấy cứ lảng vảng trong đầu.

“Dù sao cũng phải về nhà đã, rồi tính tiếp”

Như bắt taxi đi về. Vô định. Như rất đau đầu, không muốn nghĩ, không muốn biết đến bất kì điều gì nữa.

Như lê lét đi lên tầng 4. Chung cư cao ngất, đứng ở dưới nhìn lên, Như còn không nhìn rõ được. Mọi thứ nhòe nhoẹt hết không còn rõ ràng bất cứ điều gì nữa. Như mở cửa, leo lên giường. Cứ thế nằm khóc cho đến khi mệt thiếp đi lúc nào không biết nữa.

Tỉnh dậy đã là 11h đêm. Như thấy mình như vừa trải qua một cơn mê. Như rất muốn tỉnh dậy thoát khỏi cơn mê ấy. ước gì mọi thứ đang xảy ra quá đổi nhanh chóng với Như chỉ là một giấc mơ. Như đã từng trải qua nhiều việc phải đối mặt một mình, nhưng sao việc nhận được tờ giấy xét nghiệm này vẫn là điều quá khó khăn. Một mình, đó là cái cảm giác đã quá quen thuộc với Như, có bao giờ cũng lủi thủi một mình, đi đi về về trong căn nhà này, chẳng bao giờ thấy bóng dáng bạn bè hay người thân đến. Mấy người hàng xóm bên cạnh nhìn Như với đôi mắt khó hiểu, họ tự gán cho Như rằng cô là người sống khép kín.

Như làm việc ột công ty nước ngoài, công việc của cô gắn liền với những dự án. Cô là một người giỏi chuyên môn nhưng ngoài công việc cô không cho phép ai đến gần mình. Có rất nhiều người biết cô nhưng họ chỉ

biết đến cô là một giám đốc dự án tài năng còn lại ngoài ra tất cả muốn hỏi về Như chỉ là những cái lắc đầu khó hiểu. Cô thường tránh những câu hỏi về gia đình hay sự riêng tư và dần dần đồng nghiệp cũng coi đó là sự riêng tư mà cô không muốn ai biết đến. Như hòa nhã với tất cả mọi người nhưng lại có sự xa cách, hay đúng hơn là một sự che chắn rất khéo léo về bản thân. Như có bạn bè, Như có đồng nghiệp nhưng tất cả mọi thứ chỉ dừng lại ở một mối quan hệ xã giao, không hơn.

Như đã sống một mình như thế. Cô tự nhận mình đơn độc. Gia đình, cô không muốn nhắc đến hay nhớ đến 1 chút dù chỉ là nhỏ nhất. Bố mẹ Như không sống cùng nhau dù Như biết họ vẫn còn rất yêu nhau. Mẹ Như bỏ đi vào một chiều Đông ẩm đậm, chiếc xe khuất dần rồi biết mất. Như lúc ấy nghĩ được gì, chỉ thấy nước mắt lăn dài trên má, mọi thứ về một gia đình hạnh phúc vỡ vụn. Mọi thứ đổ ập xuống trong một buổi chiều mùa Đông như thế, trái tim Như chai sạn và lạnh lẽo. Như cứ thế lớn lên, thiếu vắng một mảng kí ức về gia đình. Như cố vươn mình tồn tại, cố vươn mình mạnh mẽ, nhưng đôi lúc chính sự mạnh mẽ ấy cô lại làm đau đớn chính bản thân mình.

Nằm giữa căn phòng của mình. Như trừng mắt nhìn chiếc đồng hồ đã chỉ quá nửa đêm.

Như lại khóc, nhưng nước mắt dường như cũng cạn bởi Như đã khóc quá nhiều rồi, hai mí mắt đã sưng húp lại. Cô cảm thấy đầu óc rất choáng váng, những cơn đau lại kéo đến một cách âm ỉ. Như bật dậy, lúi từ trong túi ra vốc thuốc giảm đau. Tay run run cô với lấy cốc nước đang đặt trên bàn và uống cạn cùng số thuốc kia.

Cô nằm xuống giường và rồi lại thiếp đi lúc nào không biết. Miên man là những kí ức xưa cũ ùa về, Như khóc. Trong giấc mơ, cô thấy mình đang chạy trốn,. Cô rất sợ hãi, cô cứ khóc, cứ kêu gào nhưng tất cả chỉ là một sự im lặng đến chết người, không có bất cứ một ai đến đưa tay cứu lấy cô.

Sáng, Như tỉnh dậy, đầu đau như búa bổ. Hậu quả của một đêm chấp chờn với những giấc mơ và sự sợ hãi. Cô xuống giường, tờ giấy xét nghiệm rơi xuống nền nhà. Như nhặt lên, đọc lại một lần nữa là gấp lại, kéo ngăn bàn ra và cất vào.

Cô ngồi chờ người ra một lúc, cất tiếng thở dài, sau đó đứng dậy. Thay quần áo và đến công ty cho kịp giờ.

Vẫn giữ khuôn mặt bình thản và tác phong như bình thường. Cô lên gặp sếp.

- Chị ạ, em đến để trình bày một việc.

- Ok, em cứ nói đi.

- Em muốn xin nghỉ phép, có lẽ em muốn đi du lịch vài nơi.

- Ồ, đi du lịch vào những ngày tháng 3 thế này à? Nhưng không sao, dù gì em cũng khá vất vả ấy dự án rồi. Chị cũng muốn em có thời gian cho riêng mình, em đã vất vả hao tâm khổ tứ vì công ty nhiều. Kỳ nghỉ thật ra đáng lẽ là vào hè nhưng chị sẽ cho em nghỉ ngơi từ bây giờ.

- Vâng, cảm ơn chị.

- Không có gì, chị sẽ tìm nhân sự thay thế em một thời gian. Thế định đi đâu chưa?

- Dạ, cũng một vài nơi chị ạ.

Như về phòng của mình, trợ lí của cô Tuấn hôm nay đến sớm đã sắp xếp công việc ột tuần mới đưa cho cô. Như xem qua rồi bảo.

- Chị sẽ đi vắng một thời gian, chị xin sếp rồi. Em chỉ cần chỉnh lại chỗ này....chỗ này... là ok. Sau đó sẽ có người thay chị tiếp quản công việc trong thời gian chị nghỉ.

- Kìa chị, sao chị không nói gì, đột ngột thế.

- Thì chị cũng phải có thời gian chăm sóc ình chứ !

- Chị làm em đột ngột quá !

Như cười, rồi đi ra khỏi phòng xuống chào mấy anh chị ở phòng Marketing, mấy anh chị này rất quý Như, thỉnh thoảng vẫn thường tếu táo “này Như, nếu chị thiếu PG chạy chương trình thì có thể mượn cô giám

độc phát triển dự án (tức là Như) xuống làm được không nhỉ”. Mỗi lần như thế Như lại đùa lại “với điều kiện lương gấp đôi thì em ok hết, mà cũng có dịp cho em thăm định về mấy chương trình thực tế của anh chị”

- Ơ thế cô đi luôn hôm nay à, hôm qua còn toe toét chả có ý kiến gì, hôm nay đã bảo nghỉ đi du lịch rồi. Con bé này, hay là... Chị Hồng béo cong cong, lấy tay dí vào trán Như.

- Hay là hay là cái gì, chắc qua 1 đêm cái Như nó có ai bắt mất hồn rồi. Anh Thuận Trưởng phòng mở cửa bước vào “tôi vừa nghe sếp tổng nói mà choáng hết cả váng”

- Thế cô đi có lâu không, định đi đâu? Quà cáp cho chúng tôi thế nào chứ nhỉ. Chị Trà cũng chen ngang.

Như cười, lấy tay đưa những lọn tóc trở lại ngay ngắn

- Em cũng muốn đi xa một thời gian, các anh chị ở lại công tác tốt nhé.

Như nói, bình thản, không một ai nhận ra sự khác biệt dù là nhỏ nhất trên khuôn mặt cô. Rồi để không nán lại lâu hơn, Như xin phép vì còn có một số việc giải quyết nốt. Không ai nghi ngờ ở quyết định đột ngột này, ai cũng bảo Như nên có thời gian nghỉ ngơi vì họ thấy tâm huyết cô đổ dồn vào công việc vất vả như thế nào.

Cũng không có gì nhiều cho sự dời đi này của Như, chỉ có vài lời chào tạm biệt mấy anh chị đồng nghiệp. Một số giấy tờ cần phải giải quyết, một số việc cần bàn giao cho trợ lý và vài lịch cần chuyển đổi. Như làm xong mọi chuyện nhẹ nhàng. Tan sở, cô dắt xe về, nhìn lại tòa nhà cao vút nơi cô đã gắn bó nơi này từ những ngày đầu chỉ là một con bé mới ra trường, cô thấy có gì đó chua xót. Mà cảm giác khá lạ lùng, nó giống như cô sẽ chẳng còn được đến đây nữa. Như đứng lặng nhìn, rồi nổ máy.

Chiếc Vespa cổ chạy phành phạch trên phố, nhiều người đi đường ngược nhìn Như. Điều này đã quá đổi quen thuộc. Như chưa bao giờ tự nhận mình xinh đẹp, nhưng rất nhiều người đã nói như thế, rằng cô có khuôn mặt thu hút mọi ánh nhìn. Nước da trắng ngần, mái tóc dài đen láy, đôi mắt to tròn và đẹp, cùng với dáng dấp cao ráo mảnh khảnh. Tóc Như bay bay trong gió, cô chạy xe vô định, không biết mình sẽ đi về nơi nào nữa. Không biết rằng ngày mai, ngày kia cô sẽ ra sao? Như trút một tiếng thở dài.

Cô chạy xe về chung cư. Cuối tuần, đám trẻ con ở khu chung cư này rít rít vui mừng vì chúng được nghỉ học và ngày mai sẽ được bố mẹ cho đi chơi. Những đứa trẻ tầm 4, 5 tuổi chơi đùa ở đại sảnh 1. Như gửi xe rồi bước vào, đợi thang máy. Nhìn lũ trẻ con vô tư đùa nghịch, cô nhớ đến mình, đã có một thời cô là những đứa trẻ vô tư hồn nhiên như thế. Cứ cuối tuần thơ thẩn chơi và đợi bố mẹ đi làm về và dẫn đi chơi. Hồi nhỏ, cô đã từng ước ao rằng nhanh trở thành người lớn, để làm bao việc lớn lao, nhưng rồi, khi đang đứng giữa hình hài của một người lớn, Như chỉ mong mình bé lại với những đại khờ, với những hồn nhiên, với những suy nghĩ thật hồn nhiên của tuổi thơ để không phải đau đớn để không phải lo lắng cho ngày mai cô sẽ sống thế nào?

Như về phòng, nằm bẹp trên giường, quần áo chẳng kịp thay bởi cô quá mệt. Cơn đau lại kéo đến, đau buốt từ đỉnh đầu lan ra cả đầu. Cô rất mệt, lại thêm triệu trứng hơi sốt nhẹ. Cô lại vùng dậy, vớ lấy nắm thuốc....

Như đau đầu đã gần 6 tháng rồi, ban đầu Như cho rằng đây chỉ là những triệu trứng nhỏ nhất hậu quả của việc thức thâu đêm sau bao ngày lao tâm khổ tứ với công việc. Nhưng rồi những cơn đau mạnh dần, kéo theo là các triệu chứng chóng mặt, hoa mắt, buồn nôn mà cô không thể kiểm soát nổi...

Đã rất nhiều lần cô định đến bệnh viện kiểm tra, nhưng rồi bận bịu, và rồi những dấu hiệu ấy biến mất rất nhanh nhưng rồi lại xuất hiện triền miên và nhiều hơn. Cuối cùng, khi cầm tờ xét nghiệm trên tay, ánh mắt của vị bác sĩ già nhìn cô lo ngại. Cô mới thấy rung mình bởi những gì mà cô sẽ phải đối mặt.

- Cô nên nhập viện sớm nhất có thể, tôi rất lo ngại với tình trạng hiện nay của cô. Chúng tôi cần thời gian theo dõi và thêm một số đợt kiểm tra nữa. Cô và gia đình nên chuẩn bị tinh thần. Tôi nhắc lại là chuyện này không coi thường được đâu.

Như đã đón nhận chuyện này khá nhanh chóng. Cô đã khóc hết nước mắt vì sợ hãi. Tất cả những gì bây giờ là cô phải đủ can đảm và sức lực để chống chọi lại bệnh tật. Dầu sao, Như cũng chỉ có một mình.

Như sắp xếp quần áo, chuẩn bị giấy tờ, tiền bạc và những thứ cần thiết để cho những chuỗi ngày nằm viện dài.

Cô nhìn lên lịch. Chủ nhật tuần sau là đám cưới của Hiếu.

.....

.....

Một đêm Đông lạnh giá, Như co ro trong chiếc áo váy mỏng tang. Đường phố vắng hoe hoắt. Cô bước những bước loạng choạng, và rồi sau đó ngã dúi xuống bên lề đường. Cô nôn thốc tháo bởi không biết đã nốc bao nhiêu rượu trong bar nữa, tưởng như tất cả ruột gan cô cũng theo đó mà đi ngoài vậy. Như nhìn đồng hồ, 3h sáng rồi. Nếu không về nhà chắc cô sẽ chết ở ngoài đường này vì bị cảm lạnh mất, dù vẫn ý thức được điều đó nhưng men rượu trong người khiến cô không còn ý thức được rõ ràng được từng hành động nữa. Có tiếng còi ô tô, có ánh sáng loang loáng. Và Như không còn nhớ gì nữa....

Như tỉnh dậy vào sáng hôm sau trong một căn phòng xa lạ. Nội thất và bài trí trong căn phòng có vẻ như cho đàn ông ở. Cô nhìn xung quanh thấy gọn gàng và sạch sẽ, cô lại nằm xuống, lấy tay bóp lấy hai thái dương. Đầu Như đã quá đau do tác dụng của rượu, một loại rượu mới nhập ở bar mà hôm qua cô đã không ngại ngần uống thử. Cô chợt thấy chân mình đau, nhìn xuống, một vết xước dài đã được băng bó lại cẩn thận, và khi để ý hơn nữa, Như cũng thấy tay trái của mình bầm tím nhưng có vẻ như đã được ai đó bôi thuốc.

Như định bước xuống giường, nhưng toàn thân đau ê ẩm và cả đầu vẫn còn bị choáng.

“Cô tỉnh thì ăn cháo tôi nấu trên bàn và uống cả thuốc nữa nhé. Cứ nghỉ ngơi, đi làm về tôi sẽ đưa cô về”

Nét chữ cứng còng được ghi lại trong một tờ giấy để trên bàn cạnh một nồi cháo, một ít thuốc và một cốc nước lọc.

Như mở nồi cháo ra, mùi thơm hấp dẫn. Bụng đói cồn cào từ tối qua vì cô chỉ đổ vào ruột toàn rượu là rượu. Như ăn hết gần một bát tô to và uống hết số thuốc cùng cốc ược.

Cô đi ngó nghiêng quanh căn phòng, thấy trên kệ sách là những khung ảnh có vẻ như đó là chủ nhân của ngôi nhà này.

“Anh ta cũng khá bảnh trai đấy chứ, kiểu rất trí thức”. Như cười, cầm tấm hình lên rồi lại đặt xuống, đó là tấm hình của một thanh niên trong lễ tốt nghiệp. Như đoán anh ta đã từng học ở Oxford, một tấm bằng khen và một loạt giấy chứng nhận nói lên điều ấy.

Cô nhìn đồng hồ. 10 sáng. Như viết lại mấy chữ rồi gấp đóng chắn lại, dọn dẹp số bông băng sau đó đóng cửa ra về.

“Tôi sẽ đến để cảm ơn sau anh nhé người tốt bụng”

Hai ngày sau.

Như ra khỏi phòng thi với tâm trạng phấn khích. Thế là đã kết thúc môn thi cuối cùng. Kết quả không tồi lắm, Như cười, thật tình việc học đối với Như không phải là quá khó khăn, vấn đề là ở chỗ cô có dành thời gian để ý hay không mà thôi. Như được nhận xét là khá thông minh, nhưng đôi khi vô nguyên tắc và theo cảm hứng. giống như việc học hành thi cử của cô vậy.

Trong khi đám sinh viên ở lớp cày mặt ra học ngày đêm trong khi cô vẫn đang vui vẻ đi nhảy ở bar, còn sau khi đám sinh viên ấy đã học hành khá ổn và chỉ cần đợi để đi thi thôi thì cô lại lao đầu vào học không thương tiếc. Sau hai hôm ngày đêm rên bút, cô ra khỏi phòng thi với kết quả ưng í. Thở phào, cuối cùng cô cũng rảnh rang để đến nói lời cảm ơn người đã giúp đỡ mình.

Như đến căn nhà hôm trước.

“Kính cong !”

Như bấm chuông cửa. Cô đến vào lúc 6h tối, đoán là anh ta đã đi làm về. và Như mang theo vài thứ hoa quả như để cảm ơn.

- Chào, có thể anh không nhớ tôi, nhưng tôi là cô gái anh đã đem về nhà hôm trước...

- Ồ, chào...mời..mời vào. Tôi không nhận ra vì hôm nay trông cô khác quá !

Anh ta không khác trong tấm hình là mấy. Dáng người khá cao, da trắng và khuôn mặt đẹp hiền từ. Như bước vào tự nhiên như là một người bạn thân quen vậy.

- Anh vừa đi làm về à?

- Vâng.

- Vậy mà đã ngồi làm việc rồi ư ?

- Tôi là một kĩ sư công nghệ thông tin, công việc cũng khá bận rộn này đang có vài dự án phải hoàn thành nên...

- Vậy anh cứ làm việc đi, đừng ngại...mà anh chưa ăn gì đúng không ? tôi sẽ nấu món gì đó cho anh nhé trong lúc anh đang làm việc ?

- Ok, ý hay đấy...

- Tủ lạnh có gì để ăn chứ ?

- Cô có thể tìm thấy trong ấy. Mà khoan đã, tôi..... chưa biết tên cô ?

- À, tôi quên bém mắt, uhm, việc tôi đến đây hôm nay là để cảm ơn anh vì đã chăm sóc tôi khi tôi bị đâm xe và còn băng vết thương cho tôi nữa. còn gì nữa, à, cảm ơn vì nồi cháo rất ngon....và....và...anh tên gì nhỉ. Xin lỗi, nhưng không hiểu sao tôi cứ có cảm giác rất thân quen với anh nên hơi đường đột...

- Không sao, tôi cũng thích những cô gái dạn dĩ như cô. Tôi tên Hiếu, còn cô ?

- Tôi là Như, đáng lẽ ra tôi đã đến từ hai hôm trước, nhưng tôi có kì thi vậy nên sau 2 hôm tôi mới đến chào hỏi anh tử tế được.

- Ồ, vậy mà tôi còn nghĩ sợ cô đã quên...

- Như vậy là anh cũng có ý đợi tôi đến hả ?

- Tất nhiên, một cô gái xinh đẹp nói với một gã rằng cô ấy sẽ đến, tất nhiên dù thế nào thì gã ấy cũng nên tin đó là sự thật

- Ý chính của anh là muốn khen tôi xinh đúng không ?

- Có thể, theo ý hiểu của cô. Mà cô đang là sinh viên à ?

- Sinh viên năm thứ 2. Tôi học về quản trị kinh doanh.

- Tôi đoán sau này cô sẽ làm được những thứ ra trò đấy.

- Có thể, theo những gì anh nghĩ.

Như và cả Hiếu cùng cười. Như nhận ra sự lúng túng của Hiếu nhưng cô đã quen với biểu hiện của đa số đàn ông lần đầu tiên đứng trước cô như vậy. Hiếu là một người con trai hiền lành, cuộc sống của Hiếu xung quanh là công việc, gia đình và một số ít mối quan hệ. Cô biết cuộc sống êm đềm phẳng lặng của Hiếu, cuộc sống ấy hoàn toàn khác xa cuộc sống của cô, những mảng màu sáng tối, những giọt nước mắt và cả những đau đớn găm vào trái tim bé bỏng của cô.

Họ đã gặp nhau lần đầu tiên như thế.. !

Sau này, Như đến đó thường xuyên hơn, để nấu nướng hay dọn dẹp đợi Hiếu về cùng ăn. Như kể cho Hiếu nghe tất cả về cuộc đời mình. Hiếu xuất hiện làm cho cuộc sống của Như không còn một mình nữa. Cô đến thường xuyên, nấu nướng, dọn dẹp, hay đơn giản chỉ là ngồi đọc sách và nhìn Hiếu quay lưng bên bàn máy tính làm việc. Cũng từ căn nhà này, cô nhận lời tỏ tình của Hiếu. Cũng từ giờ phút ấy, cô hạnh phúc vì biết rằng cô không còn đơn độc nữa. Cô đã có một người để yêu thương, để chờ đợi và để cho cô không còn đến những nơi không thuộc về cô nữa. Cô bắt đầu mơ ước về một cuộc sống êm đềm, cô ước ao được bước vào thế giới của Hiếu, để cô có một gia đình, có một mái ấm để đi về...

- Tại sao anh lại yêu em ?

- Vì chúng ta rất khác nhau...

- Khác nhau ?

- Đúng vậy, anh tìm thấy một điều mới mẻ và lạ lẫm ở em, một cô gái không phải giống những người anh đã từng gặp. Nếu như người ta vẫn nói thì có thể đó là một sự bù trừ tính cách cho nhau, em rất mạnh mẽ, chỉ cần thích gì làm em sẽ làm điều ấy, em chẳng cần quan tâm đến bất cứ điều gì, bất cứ ai nói gì. Còn anh, anh sống với những qui tắc, với những điều đôi khi nghĩ nhưng anh chẳng có đủ can đảm để làm...em biết đấy, có lẽ như đám bạn anh nói, anh chỉ giống như một sách.

- Chàng một sách khờ của em...

« Phải rồi, đúng là chúng ta rất khác nhau. Đây cũng là lí do để chúng ta không có bất cứ cơ hội nào để bước chung một con đường »

Như nghe như tiếng nói cười và hình ảnh hai người còn bên nhau hạnh phúc ngày nào. Giờ với Hiếu, có chăng cô cũng chỉ còn là tình nhân cũ.

Nhiều khi, Như không hiểu nổi mình. Cô rất yêu Hiếu, rõ ràng đó là điều mà cô đã nhận thức được rất rõ ràng, nhưng, có quá nhiều thứ để lòng tự trọng và tính cách ngang bướng của Như khiến cô không cho phép mình được mềm lòng.

Như ngồi trước mặt mẹ Hiếu với thái độ bình thản.

- Cháu tên gì ? Học ở đâu ? Quê quán thế nào ? Bố mẹ làm gì ?

Một loạt những câu hỏi được dành cho Như, cô im lặng.

- Bác chỉ nói thế này thôi, cháu là người xinh đẹp, cháu sẽ tìm được những người giỏi giang và tốt hơn Hiếu nhà bác, bác biết Hiếu nhà bác yêu cháu, nhưng vấn đề chỉ là tức thời thôi. Từ bé, Hiếu là đứa rất Hiếu thảo, nó rất nghe lời và nó sẽ không bao giờ làm bác buồn.

-

- Bác không bao giờ chấp nhận những người như cháu, nên cháu hãy từ bỏ ý định với Hiếu đi, đàn ông với cháu cũng chẳng thiếu.

- Những người như cháu là bác có ý gì ?

- Bác nghe qua hết rồi, gia cảnh, học hành...mọi thứ. Bác biết bố mẹ cháu li dị, cháu sống một mình. Con gái tự lập cũng tốt, mạnh mẽ cũng tốt, có điều...

- Vậy bác nghĩ gia đình, hoàn cảnh, hay tiền bạc, bố mẹ chia tay là đều do cháu làm ra mọi chuyện hay sao, bác đừng lấy những điều vô lý ấy ra làm lý do ! Cháu còn có lòng tự trọng của mình. Vậy xin bác hãy cứ giữ lấy Hiếu bên bác, cháu sẽ rời bỏ anh ấy. Vậy bác yên tâm rồi chứ.

- Bác cảm ơn cháu, bác hi vọng cháu không làm bác thất vọng.

Như đứng dậy về trước. Từng lời lẽ của người phụ nữ lớn tuổi ấy găm vào tim Như. Phải rồi, Như là một cô gái không gia đình, không nhà cửa, chỉ là một đứa con gái quê mùa, chẳng có chút gì có thể sánh với gia đình Hiếu.

Có thể Như không có những nền tảng tốt đẹp như Hiếu, nhưng tư cách, Như thừa tư cách và lòng tự trọng của một đứa con gái nghèo đơn độc không hạ mình đến mức phải van xin hay lay lục bất cứ ai. Rõ ràng là cô yêu Hiếu, nhưng...mọi thứ quá khác và Như với niềm kiêu hãnh của mình chẳng dễ dàng để cô có thể vứt bỏ đi niềm kiêu hãnh của mình.

Hiếu và cô đi bên nhau. Im lặng. Đó là điều cô sợ hãi nhất.

- Anh có thể không im lặng như thế này được không?

Hiếu trút một tiếng thở dài.

- Nếu em là một gánh nặng đối với anh, có lẽ, chúng ta cần phải suy nghĩ lại mọi thứ. Em là người sống không phải lo lắng về những mối quan hệ. Em khác anh, em không có gia đình, em không có bạn bè, em không phải quan tâm xem mọi người xung quanh nghĩ gì về em. Nhưng em cũng không muốn em trở thành gánh nặng của ai đó, em cũng không muốn anh bước vào thế giới của em mà từ bỏ những điều thân thuộc của anh đó là gia đình, bạn bè...

- Ý em là gì?

- Anh không cần phải hiểu ý em là gì, vấn đề là...anh hãy quên tất cả mọi chuyện đi. Có thể anh là một người hùng đã từng kéo em tránh khỏi sa ngã. Nhưng anh không phải là người có đủ can đảm đến thế, để nắm tay em công khai cho gia đình, cho bố mẹ, cho bạn bè anh? Anh vẫn đang lo sợ bởi em không phải là một cô gái có giáo dục bài bản, không được sinh ra trong một gia đình cũng môn đăng hộ đối với gia đình anh, đúng không?

- Anh...

- Cảm ơn anh vì quãng thời gian qua, em đã tìm lại chính mình, nhưng em nghĩ, không phải bất kì điều gì cũng được gọi là tình yêu đâu anh.

Đó là kỉ ức đã xa xôi lắm rồi, nhưng Như vẫn còn nhớ rất rõ ràng. Từ khi chia tay với Hiếu, Như sống bình yên hơn, lặng lẽ đi về. Như không còn là Như của ngày xưa nữa, bây giờ là một Như rất khác. Nhưng hình như cô có điều, cô không còn cười nhiều như trước nữa, nụ cười ảm áp và trong sáng ngày nào giờ hiếm hoi

3. Chương 3: Gặp Mặt

Bệnh viện.

Ngày đầu tiên Như nhập viện, những giấy tờ và thủ tục lằng nhằng làm cho cô khá mệt. Bắt đầu có vài dấu hiệu của việc đứng không vững, cô tự cảm nhận thấy hai chân bắt đầu run lên và cô cố gắng kiểm một chiếc ghế để ngồi xuống trong lúc chờ đợi. Mùi bệnh viện và không khí ngột ngạt đông người ở đây khiến cho cô khó chịu, nhưng có lẽ cô sẽ phải thích nghi với điều này, bởi không còn lâu gì nữa, cô sẽ phải gắn bó với nơi này, ít nhất là không phải là cuộc điều trị đơn giản ngắn ngày.

Chị y tá đưa Như đến phòng của cô, căn phòng nhỏ sạch sẽ, có rèm cửa màu trắng gió ulla vào, chiếc giường của cô cạnh cửa sổ, bên cạnh chiếc giường là chiếc tủ nhỏ đặt lên trên đó là một lọ hoa hồng. Màu hoa hồng đỏ rực là điểm nhấn át đi không gian trắng của cả căn phòng. Như hít một hơi, gió ulla vào tung rèm cửa, có chút nắng cũng chiếu rọi lên chiếc ga đệm trắng toát. Đặt chiếc túi chứa đồ dùng cá nhân và mấy bộ quần áo, Như kéo rèm cửa gọn gàng lại, cô nhìn xa xăm. Phía chân trời, đàn chim trắng đang sải cánh, và những vệt trời nhàn nhạt bằng bạc vô hồn...

- Em sắp xếp đồ đạc và nghỉ ngơi đi nhé !

- Cảm ơn chị !

“Ngày mai, là đám cưới của Hiếu rồi!” Cô nhủ thầm, rồi lục tủ, lôi ra thiệp mời của Hiếu xem lại địa điểm. Như cứ thế giữ nó trên tay, rồi tự dưng, Như thấy những giọt nước mắt của mình và rất đau ở lồng ngực. Tưởng chừng như mọi chuyện với Hiếu đã xóa sạch, nhưng sao, cầm trên tay thứ này, cô vẫn đau đớn đến như thế?

Hôm đưa thiệp mời, Hiếu không dám nhìn vào mắt cô, Như nhận ra ngay sự lúng túng và khó xử từ Hiếu, cô cố giữ ĩnh sự bình thản.

- Cô gái ấy rất tốt đúng không anh?

- Em...sao em lại hỏi thế?

- Em chỉ muốn xác nhận điều ấy thôi, em muốn biết vì em luôn mong anh được hạnh phúc.

- Anh xin lỗi.
- Anh có lỗi gì đâu.
- Anh xin lỗi vì không có đủ can đảm để đến với em, anh chỉ là một thằng hèn...
- Đừng tự dằn vặt mình như thế, em cũng không cần đến lòng thương của anh, hãy yêu người ấy như đã từng yêu em, và nhớ...hãy sống thật hạnh phúc...!

Cô vẫn nhớ khuôn mặt nhợt nhạt của Hiếu và đôi mắt nhìn cô tha thiết như van xin cô một sự tha thứ.

Như ra về, bước những bước chậm rãi trên đường, cảm giác tiếc nuối. Giá như cô có đủ can đảm, giá như cô vứt bỏ đi lòng tự trọng của mình, giá như Hiếu là người đàn ông mạnh mẽ hơn có thể làm mọi thứ vì cô...Như đứng sững lại, cô chẳng thể nào bước tiếp được nữa, hai chân chùn lại, cô ngồi thụp xuống và ôm mặt khóc...

Khi gặp Hiếu cô đã khóc rất nhiều, và hôm nay, cầm trên tay là thiệp mời cô lại khóc, khóc ột con người đã từng ở bên vồ về, khóc cho những ngày tháng hạnh phúc đã qua và khóc cho ngày hôm nay khi cô nhận ra mình đơn độc đến chừng nào....

Như gạt nước mắt, lấy trong tủ bộ váy ình đặt gọn gàng trên giường...

* * * *

Đám cưới của chị gái Thu được tổ chức trong một khách sạn đắt tiền sang trọng, cô dâu và chú rể trông thật sự rất xứng đôi, Quang phải đến sớm vì làm chân phỏ nháy vì Thu muốn Quang chụp lại tất cả mọi thứ để “sau này cháu em ra đời, em sẽ cho nó xem và kể lại tường tận bố mẹ nó đã lấy nhau như thế nào”. Quang cười với cái ý tưởng trẻ con nhưng cũng rất hay ho ấy.

Nhạc nền vang lên, đèn vụt tắt, dưới ánh nền lung linh, cô dâu chú rể bước vào từ phía dưới và đi lên sân khấu. Cô dâu dịu dàng trong bộ váy tinh khôi và chú rể lịch thiệp trong bộ vest màu đen. Thu đứng bên Quang không khỏi biểu lộ vui mừng, ánh mắt Thu ánh lên những niềm hạnh phúc và ước ao

Phong cũng được mời và đứng bên cạnh hai người, Phong lấy tay huých nhẹ vào Quang rồi thì thầm

- Ông cũng lấy Thu đi được rồi đấy, nhìn cô ấy kìa...

Quang không nói gì, chỉ cười. Đám cưới với Thu có lần Quang cũng thử nghĩ tới, nhưng có lẽ, còn điều gì đó mà Quang vẫn còn cảm thấy e ngại, có thể lí do đơn giản là anh chưa thật sự sẵn sàng.

Như đến đám cưới trong bộ váy màu trắng, cô đẹp, dáng vóc toát lên sự thanh thoát nhẹ nhàng. Cô lặng lẽ đứng nhìn, nụ cười nở thật tươi tắn, cô đã nhìn thấy người ấy, rất lịch lãm trong bộ lễ phục và một đám cưới hoàn hảo không chút khiếm khuyết. Cô gật đầu chào chú rể rồi định rằng sẽ lặng lẽ ra về, Như biết đáng lẽ ra cô không nên đến nơi này...nhưng chút nhỏ nhen nhất còn sót lại trong cô về người cũ, cô vẫn muốn anh hạnh phúc trong ngày cưới...

Như bước rất vội...

Có ánh đèn flash...

Quang đã bấm máy...

“Cô gái...váy....màu trắng...”

“Là...cô ấy !”

Quang đưa máy ảnh xuống, vội vã đuổi theo

- Quang, làm sao thế, mày đi đâu ? Phong kéo Quang lại
- Cô ấy, tao vừa nhìn thấy cô ấy, ở đây thôi, gần lắm....
- Mày định làm gì?
- Buông tao ra, cầm máy ảnh này, nói với Thu tao có việc gấp phải đi, mày giỏi bao biện lắm mà, giúp tao lần này thôi !

Quang không nói thêm nữa, vút cho Phong chiếc máy ảnh rồi vội vã đuổi theo cô gái trong bộ đồ trắng.

“Thiên Sứ, đừng bước vội vàng đến thế !”

Quang vội vã đuổi theo cô gái thoát khỏi đám đông ồn ào trong hội trường.

Cô gái đi vào thang máy, anh cố gắng đuổi theo nhưng không kịp, cửa thang máy đóng lại. Quang vẫn không bỏ cuộc bằng cách chạy theo lối cầu thang bộ. Trong tâm trí Quang là Thiên Sứ trong tấm hình anh đã nâng niu suốt hai năm qua, và hiện tại chỉ cách có mấy bước chân thôi là Thiên Sứ của anh bằng xương bằng thịt.

Quang chạy 6 tầng cầu thang bộ xuống đại sảnh, anh thở dốc và đưa mắt nhìn xung quanh, không thấy bóng dáng Thiên Sứ đâu, anh có cảm giác như cô ấy biến mất không để lại bất cứ dấu vết...

Quang định quay lên thì nghe tiếng kêu từ mấy người lễ tân và những người khách...

“Cô ấy bị ngất rồi, gọi cấp cứu đi”

Anh chạy đến, chen ngang đám đông...

Cô gái đang nằm bất động dưới đất, giống như một Thiên Sứ đang ngã gục mà chẳng tìm đâu ra chút sinh lực.

“Đúng là cô ấy rồi !”

Quang kiểm tra mạch đập, rồi lấy tay đỡ cô gái “đúng là cô ấy rồi, Thiên Sứ, Thiên Sứ đây rồi”

- Gọi cấp cứu chưa? Mấy người khách nhốn nháo cả lên.

- Tôi là bác sĩ, gọi cho tôi một xe taxi, cô gái này chỉ bị ngất thôi. Tôi sẽ đưa cô gái này đến bệnh viện.

- Anh đỡ cô ấy dậy đi, nhân viên y tế ở đây sẽ cùng anh đưa cô ấy đi.

* * *

Như tỉnh dậy thấy mình đang nằm trong căn phòng của mình ở bệnh viện. Mọi thứ xảy ra tối qua làm cô không nhớ rõ ràng, chỉ thấy như có một cái gì đó chụp xuống đầu và bỗng dưng cô đổ ụp xuống không sức lực nào và không còn biết gì nữa.

Cô nhớ rằng mình đã ở đám cưới của Hiếu, với nhạc nền, với hoa với ánh sáng lấp lánh, với cả những nụ cười chúc cho đôi uyên ương hạnh phúc. Cô không thể nhớ được rõ làm sao có thể quay trở lại bệnh viện bình an như thế này. Nhưng...có một cái gì đó, có một người nào đó,...một đôi mắt...mắt nâu dịu dàng...đó là hình ảnh mà Như còn thấy thấp thoáng trong tâm trí.

- Em đã tỉnh rồi à, chuẩn bị cho chị lấy máu đi xét nghiệm nào? Chị y tá bước vào nói với cô.

- Chị, ai đưa em về đây thế?

- À, em bị ngất ở đại sảnh ở khách sạn người ta đưa em đến đây, có giấy tờ trong túi em mà...

- Hóa ra là thế.

- Em ổn chứ?

- Vâng.

- Xong rồi đây, em lấy tay giữ thế này để máu không chảy ra nữa nhé, rồi nghỉ ngơi 1 tý đi, khoảng 10 giờ em sẽ phải đến gặp bác sĩ trị liệu riêng.

Như lấy tay giữ lấy cánh tay vừa được lấy máu, vết kim nhỏ không làm cho cô có cảm giác đau đớn.

Như thay quần áo bệnh nhân rồi đến gặp bác sĩ, bộ quần áo bệnh nhân không làm cho cô cảm giác khó chịu, ngược lại cho cô cảm giác đúng đắn cô đang là một bệnh nhân.

Cô gõ cửa rồi bước vào, vị giáo sư già gạt đầu ra hiệu cho cô vào, đứng bên ông là một bác sĩ trẻ, họ đang lấy những tấm phim chụp cắt lớp của cô ra xem và đưa ra ý kiến. Vị bác sĩ trẻ không nhìn Như, anh ta có vẻ chăm chú vào những đồng giấy tờ hơn là sự xuất hiện của cô.

- Đây là bác sĩ Quang, tuy còn trẻ nhưng là một bác sĩ giỏi, cô cứ yên tâm khi được bác sĩ Quang tham gia điều trị bệnh cho.

- Vâng, cháu cảm ơn bác sĩ. Chào bác sĩ Quang, tôi là bệnh nhân Như, Đặng Tâm Như.

Vị bác sĩ trẻ nhìn cô cười rồi khẽ gật đầu.

“ồ, mắt nâu dịu dàng, kính cận, nụ cười răng khểnh” Như suýt nữa kêu lên thành tiếng bởi khuôn mặt thanh tú đang đối diện với cô trong bộ áo blouse trắng. “ Nếu bỏ chiếc áo khoác ấy ra, anh ta sẽ là một...thiên thần”. Như cười với ý nghĩ ấy rồi giấu giếm nụ cười ấy cho riêng mình.

Như miêu tả chi tiết những triệu chứng cô đang gặp phải cho bác sĩ Quang. Cô cũng trao đổi một cách thẳng thắn về tình trạng hiện tại của mình, cô không có gia đình hay bạn bè, nên bác sĩ cứ nói hết bệnh tình của cô để cô có một tâm lí chuẩn bị tốt. Vị bác sĩ trẻ ngại ngần nhìn cô, ánh mắt nâu dịu dàng, có chút lo lắng...

Như về phòng, nắng lọt qua rèm cửa những giọt trong veo, làn gió nhẹ nhàng hất nhẹ lụa vào phòng. Như đặt mình xuống giường, hai mắt dần nhắm lại, cơn buồn ngủ kéo đến thật nhanh vì tác dụng phụ của thuốc.

* * *

Quang về đến nhà, vứt chiếc cặp chứa đầy hồ sơ bệnh án của bệnh nhân xuống đi văng, anh tháo chiếc nút áo ở cổ và kéo dần cà vạt để lấy chút không khí. Ngột ngạt, cảm giác của anh lúc này chính xác là như vậy. Thêm cả choáng váng cộng thêm như cảm giác có cả tấn đá đang đổ trên ngực mình. Quang đã đứng nhìn cô gái ấy trong bộ đồ bệnh nhân mà không thể nói với cô ấy được điều gì, anh khó khăn lắm mới có thể tin đây là sự thật. Gặp lại Thiên Sứ trong một hoàn cảnh trở trêu như thế này, Quang xót xa nhìn cô vật lộn với những cơn đau nhưng vẫn mỉm cười, vẫn nhìn anh với ánh mắt bình thản đến lạ thường. Chính đôi mắt ấy và nụ cười ấm áp, cô đã bước ra từ bức ảnh và đang ở rất gần, rất gần bên anh...Những hình ảnh Thiên Sứ trong bức ảnh, rồi tha thướt trong bộ váy trắng và yếu ớt trong bộ quần áo bệnh nhân cứ ám ảnh anh mãi chẳng thể nào dứt...Quang vớ điện thoại tìm số của Phong.

Quán café trên tầng hai hôm nay vắng người, giai điệu của If I let you go nhẹ nhàng

“Day after day

time pass away

and I just can't get you off my mind

nobody knows

I hide it inside

I keep on searching but i can't find

the courage is to show

to letting you know

I've never felt so much love before

and once again I'm thinkin' about

takin' the easy way out.”

Chị chủ quán nở nụ cười rạng rỡ khi thấy Phong và Quang đến, hai thằng bạn thân hay thường lui tới đây để tìm ở nhau một sự chia sẻ.

- Sao rồi , mày đã tìm thấy cô ấy chứ?

Quang khẽ gật đầu.

- Vậy sao? Cô ấy là người thế nào? Mày đã nói gì với cô ấy.

- Không gì cả...

Phong nhìn anh với ánh mắt ngạc nhiên.

- Vì sao?

- Vì cô ấy...là bệnh nhân của tao.

Phong tròn mắt nhìn Quang chưa hiểu chuyện gì đang xảy ra và càng thấy khó hiểu hơn những lời Quang nói. Phong lấy tay vỗ vỗ lên vai Quang.

- Cứ bình tĩnh, kể lại cho tao đầu đuôi.

Nhìn Quang thiếu não kể lại nhất gừng, nhưng cũng đủ để cho Phong hiểu hết mọi chuyện.

- Thì ra là vậy, Thiên Sứ mắc bệnh ung thư não, và mày lại là bác sĩ điều trị cho cô ấy. Có hi vọng gì cho cô ấy không?

- Hai mươi phần trăm...

- Hai mươi phần trăm ư, à thì, cứ yên tâm, bây giờ thiết bị máy móc và kĩ thuật hiện đại lắm, với lại mày cũng là một bác sĩ giỏi, mày có thể cứu được cô ấy. Phong ái ngại rồi lấy giọng an ủi.

- Mày có hiểu được 20% trong y học nó xa vời như thế nào không? Tao đã từng chứng kiến những người có 90 % cơ hội sống nhưng rồi xác suất vẫn rơi vào 10% còn lại. Và việc đau đớn nhất là tao không thể làm gì để cứu họ, giống như cô ấy, tao đang phải từng ngày, từng giờ chứng kiến cô ấy đau đớn mà không biết liệu tao có thể làm gì? Suy cho cùng, tao chỉ là một thằng bác sĩ tồi...

Nói đến đây Quang bật khóc như một đứa trẻ, tiếng khóc cất lên từ đáy lòng, và Phong đang cảm nhận rõ rệt sự đau đớn của bạn mình.

- Mày điên rồi, không ai muốn chuyện này xảy ra cả, hãy thử làm mọi thứ có thể....

-

- Mày hãy nói cho cô ấy biết...2 năm trước...

- Không, tao không thể nói...mày có tin nổi không khi đang giao phó số phận của bản thân mình ột bác sĩ mà hóa ra người đó đã từng chụp ảnh và nâng niu bức hình của mình suốt 2 năm như một thằng điên? Mà tao sẽ phải giải thích như thế nào cho cô ấy? Rằng tao thích cô ấy ư, hay chỉ là thích tấm hình, trong lúc như thế này...?

- Nhưng, cô ấy có quyền biết...

- Tao sẽ nói...nhưng không phải là bây giờ....

-

- Tao sẽ làm mọi thứ để có thể cứu được cô ấy, tao không thể để tuột mất cô ấy một lần nữa...

4. Chương 4: Cảm Ơn Anh...mắt Nâu Dịu Dàng

Sáng, nắng mỏng vào phòng. Như tỉnh dậy trong trạng thái khá thư thái dễ chịu, có thể do giấc ngủ sâu đêm qua đã làm cho cô cảm giác thoải mái hơn. Như nhìn đồng hồ, 5h30 sáng, một ngày mới bắt đầu với sự bình yên đến lạ thường. Từ phía cửa sổ cô nhìn ra xa, phía sân của bệnh viện, vài cụ già đang ngồi đón ánh nắng đầu tiên của ngày trên băng ghế đá và nói chuyện cùng nhau, những bác sĩ rời khỏi bệnh viện qua một đêm trực vất vả. Như đưa tay lên cửa sổ hứng lấy ánh nắng, nhắm mắt nhìn những tia nắng lọt qua kẽ tay...

Có tiếng gõ cửa, chị y tá đã đứng ở cửa từ lúc nào.

- Như, em có người tặng hoa này?

- Em ư?

- Đúng em.
- Chị có nhầm không chị?
- Không

Chị y tá nhìn Như cười bí ẩn rồi đặt bó hoa xuống bàn, rồi nháy mắt với cô đầy ẩn ý sau đó đi ra ngoài kèm theo một lời chúc “ ngày tốt lành nhé cô bé !”.

Như đứng dậy, đến gần bó hoa với ánh mắt khó hiểu. Không ai biết hiện giờ cô đang ở bệnh viện và cô càng không quen biết bất cứ ai ở nơi này, bó hoa này thật đáng nghi ngờ.

“ Chúc Như một ngày mới tốt lành, cười rạng rỡ đón nắng mai nhé !”

Nét bút cứng cỏi và rõ ràng được ghi trên một mảnh giấy nhỏ để vào trong bó hoa

“ Là nhĩ, ai là chủ nhân của bó hoa này, và sao nó lại dành tặng ình?”

Như đang phân vân với câu hỏi trong đầu thì thấy bác sĩ Quang đứng ở ngoài. Quang gõ nhẹ cửa phòng Như, cô đặt bó hoa xuống rồi mỉm cười chào.

- Hôm qua cô ngủ có ngon không?
- Dạ cảm ơn bác sĩ, tối qua tôi ngủ rất ngon và thoải mái
- Thế là tốt rồi

Quang nhìn đồng giấy tờ và kiểm tra sơ qua những dấu hiệu ở mắt và đầu Như.

- Cô cố gắng nghỉ ngơi, quan trọng nhất là phải cho tinh thần ổn định, đừng suy nghĩ quá nhiều.
- Bác sĩ cứ yên tâm, tôi là người mạnh mẽ mà, với lại sống hay chết...tôi cũng không quan trọng....
- Sao cô lại nói như thế, con người ta, quan trọng là phải có niềm tin...
- Tôi đâu có suy nghĩ gì nhiều, ban đầu, tôi thấy chuyện này thật khó chấp nhận nhưng suy cho cùng, ai cũng phải chết
- ...
- Vả lại, tôi không còn điều gì để lưu luyến...

Như nói đến cái chết một cách bình thản, chẳng hề có một sự lo lắng hay run rẩy. Quang nhìn thẳng vào mắt , đôi mắt nâu như muốn nói điều gì đó....rồi anh cụp mắt xuống, chỉnh lại gọng kính tránh cái nhìn của Như.

Quang đi ra ngoài, khẽ đóng cửa lại, anh nén một tiếng thở dài, rồi trầm ngâm nhìn qua tấm kính, Như đang cười rất hạnh phúc nâng niu bó hoa hồng đỏ rực...Quang bỗng thấy tim mình nhói đau, khi anh đang đứng ở đây và nhìn Như đang cố tỏ ra mạnh mẽ đối diện với bệnh tật. Đã rất nhiều bệnh nhân đến với anh họ luôn cố tỏ ra mạnh mẽ, nhưng thực chất lúc con người ta tỏ ra mạnh mẽ thì chính là lúc họ yếu đuối nhất. Quang nhìn thấy sự yếu đuối Như đang cố che giấu...

Như còn lại với bó hoa bí ẩn, lâu lắm rồi cô không nhận được hoa từ người khác. Cô nọ một nụ cười và nâng niu bó hoa, một món quà của một người nào đó dành cho cô, thật là tuyệt vời bởi cái cảm xúc tò mò và hồi hộp này. Ít ra thì bó hoa này cũng làm cô vui trong khi suốt ngày phải nhốt mình trong 4 bức tường trắng toát...

Một ngày...

Hai ngày....

Ba ngày...

Những bó hoa vẫn đều đặn được gửi đến cho Như vào mỗi buổi sáng rồi háo hức tìm những mảnh giấy nhỏ kèm theo có ghi những lời chúc hay những câu chuyện cười.

Như không kiếm tìm chủ nhân của những bó hoa ấy, nếu như cô có cơ hội, nhất định cô sẽ đi tìm người ấy. Nhưng, tất cả giờ chỉ giống như ván bài, có thể cô là người chiến thắng và cũng có thể cô là kẻ thất bại.

Như thấy gần bó với nơi này, căn phòng màu trắng, những bó hoa mỗi sáng, chị y tá dễ mẫn luôn quan tâm tới Như và cả bác sĩ Quang với nụ cười thật ấm áp, đôi mắt luôn dành lo lắng cho cô.

- Sau khi ra viện, việc đầu tiên cô sẽ làm gì?

Quang đứng bên cạnh Như từ lúc nào khi cô đang đứng nhìn những đám trẻ nô đùa trong khuôn viên của bệnh viện.

- Việc đầu tiên tôi sẽ làm đó là sẽ hét lên thật to những đám trẻ kia và sau đó sẽ trở về nhà thăm bố.

- Sao cô không nói cho ông biết?

- Tôi không muốn ông phải lo lắng vì tôi, mà lâu lắm rồi tôi không gặp ông. Tôi đã từng hận ông ấy.

- ...

- Bố mẹ tôi đã li dị, mặc dù tôi biết họ rất yêu nhau, tôi đã từng không hiểu tại sao ông không hề giữ mẹ tôi ở lại. Nhưng rồi, sau khi lớn lên, sau khi tôi để người ấy ra đi, tôi mới thấu hiểu cái cảm giác ấy, tôi đã hiểu tại sao ông cứ lặng lẽ sống trong suốt những năm qua, không hề có một sự níu kéo, không hề liên lạc. Tôi đã sai khi đã trách bố mình, nhưng giờ tôi không thể đối diện với ông.

- Như, rồi mọi chuyện sẽ qua, cô sẽ có cơ hội gặp lại bố mình...

- Bác sĩ, tôi có cơ hội ấy không?

“tôi có cơ hội ấy không?” Câu hỏi ấy ám ảnh Quang, nó như hàng trăm vết cứa sắc vào tim anh. Người con gái bé nhỏ đang đứng bên anh, cô còn có rất nhiều việc phải làm, nhiều nơi để đi, và trái tim bé nhỏ trong lồng ngực kia vẫn hằng khao khát được sống.

- Nếu một ngày, tôi không còn ở đây nữa, bác sĩ, hãy thay tôi nói với ông rằng tôi rất yêu ông ấy.

- Như...!

Bàn tay Quang nắm lấy tay Như, anh có cảm giác bàn tay ấy đang run lên theo những nhịp nấc. Quang rút trong túi áo chiếc khăn và nhẹ nhàng lau những giọt nước mắt của Như...

Bầu trời, gió ngút ngàn và mây lang thang vô định...

* * *

Thu hẹn Quang cuối tuần đi xem phim, anh đọc tin nhắn rồi bỏ đấy. Quang giờ không còn bất kì tâm trí nào để lo cho những việc khác kể cả Thu. Sô phan Thiên Sứ đang nằm trong tay anh và tất cả những nỗ lực giờ anh dành hết thời gian và tâm sức để tìm ra cách cứu cô gái ấy. Nếu như hai năm trước, định mệnh đã để cô ấy xuất hiện trong cuộc sống của anh chỉ là trong một phút xuất thần bấm máy thì chính lúc này anh càng thấy trân trọng người con gái cô đơn nhưng mạnh mẽ ấy.

- Anh sao thế, không gọi điện, không nhắn tin, thậm chí không muốn gặp mặt cả em. Thu phụng phịu.

- Anh bận.

- Anh lúc nào cũng lấy lý do bận bịu, nhưng dù nếu như có như thế, cũng phải cho em biết để em không lo lắng chứ.

- Anh xin lỗi, nhưng tạm thời, anh không có thời gian dành cho em.

-

Thu nghe xong câu nói ấy từ Quang rồi mắt ngân ngấn nước, Thu bỏ về. Quang đứng trước cổng viện rồi trở vào bệnh, nhìn lên ban công anh thấy Như đang đứng đó, hai tay đưa ra hứng nắng, đáng Như gây và yếu đuối trong bộ đồ trắng.

“ Thiên Sứ, hãy ở lại nhé !”

Như bắt đầu cảm nhận rõ rệt những tác dụng của thuốc và trị liệu bằng hóa chất, tóc cô dần dần rụng và da bắt đầu sạm lại, cô cũng không còn cảm giác ngon miệng mỗi khi ăn mà thay vào đó là cảm giác đau đớn choán toàn bộ cơ thể. Việc nhìn rõ ràng mọi vật và nhớ chi tiết là điều khó khăn. Ngoài những kí ức gần nhất hoặc quá sâu sắc thì còn lại Như chỉ nhớ được mọi thứ mang máng...

Khối u bắt đầu to lên mà cách cuối cùng là Như phải đối mặt là phẫu thuật. Tuần cuối cùng để hoàn tất các thủ tục và những phương pháp trị liệu riêng Như có vẻ trầm lặng hơn. Như không nhìn thẳng vào mắt Quang mỗi khi cô đến, căn phòng màu trắng mỗi lần Quang đi qua anh thấy Như ánh mắt vô hồn nhìn xa xăm. Những bó hoa bắt đầu ngả sang màu úa, từng cánh hoa vương vãi trên sàn nhà....

.....

.....

Như lại nhận được 1 bó hoa nữa, 1 bó violet đẹp dịu dàng. Trên đó có ghi số điện thoại. Như ngỡ ngàng rồi bấm máy. Số máy có lưu trong danh bạ.

Như ngần ngại, rồi tắt máy, trong đầu cô là đôi mắt nâu dịu dàng, cô mỉm cười...khẽ thả bó hoa xuống.

Như đứng trước khung cửa, lặng lẽ...

“Mắt nâu dịu dàng...cảm ơn anh, nếu như em còn có cơ hội...”

5. Chương 5: “thiên Sứ, Đừng Khóc!”

Quang đưa tay lên xếp những chồng bệnh án ngay ngắn lại, rồi cầm chiếc cặp, tắt điện định để ra về. Ca trực kết thúc lúc 3 giờ sáng, có vẻ như đây là một đêm trực khá nhàn nhã.

Quang kéo cửa phòng đi ra, bỗng thấy Như đứng đó tự bao giờ. Anh lúng túng. Bó hoa violet, chiếc thiệp có ghi số điện thoại...hẳn là Như đã đoán được những bó hoa mà anh vẫn đều đặn gửi cho cô.

- Bác sĩ, à không, anh Quang, em có thể gọi anh như vậy chứ? Anh có thể nói chuyện với em một lát không?

Quang khẽ gạt đầu, rồi khóa cửa lại.

Sân bệnh viện ánh đèn trên cao loang loáng, xa xa có tiếng ồn ào, chắc giờ này lại có bệnh nhân cần cấp cứu.

Sương đêm mỏng manh...

Như đứng quay người lại, nhìn thẳng vào mắt anh.

- Hóa ra anh chính là người vẫn tặng em những bó hoa, những món quà ấy, ban đầu em thấy ngỡ ngàng...giờ thì...

- Xin lỗi, đáng lẽ ra anh phải nói cho em sớm hơn...

- Cảm ơn anh, vì mọi thứ, vì những bó hoa, những câu chuyện hài hước, cả những lời động viên nho nhỏ. Thật sự em đã rất vui và mong chờ từng ngày để được nhìn thấy chúng...

- Ngoài việc là bác sĩ của em, anh chẳng thể làm điều gì cho em...

- Nhưng sao anh lại dành sự quan tâm này cho em?

Quang tự cảm thấy mình bối rối trước Như, trước ánh mắt tha thiết cô nhìn anh với thái độ ngạc nhiên.

- Chuyện này thật là điên rồ, nhưng thật ra, cách đây 2 năm, anh đã biết em trong một phút xuất thần bấm máy, nhưng kể từ giây phút ấy, em biết mất hoàn toàn không dấu vết. Anh đã kiếm tìm em nhưng mọi thứ trở nên vô vọng. Rồi như là định mệnh, anh gặp em, rồi chính anh đưa em vào bệnh viện, chính anh lại là bác sĩ sẽ điều trị cho em.

- Biết em....cách đây 2 năm ư?

Quang lôi trong cặp ra bức ảnh Thiên sứ mà anh vẫn gìn giữ và đem theo mình suốt 2 năm qua, anh trao cho Như.

Cô đón lấy, tay khẽ run run, cô gái trong bức ảnh chính là Như, với nụ cười tròn đầy, với khuôn mặt rạng rỡ ngập tràn hạnh phúc.

“Phải rồi, đây là mình, cách đây 2 năm, chính ngày này....”

Như xúc động, tiếng khóc bật ra một cách tự nhiên.

Quang đưa tay đón lấy Như vào lòng, vỗ nhẹ nhẹ lên vai cô, bờ vai bé nhỏ nép gọn trong vòng tay anh. Tiếng khóc cất lên đầy hờn tủi chất chứa bao nỗi niềm.

Họ đứng đây, giữa ánh đèn cao áp bệnh viện, sương đêm giăng mỏng như làn khói trắng...

“Thiên Sứ, đừng khóc nữa...”

.....

.....

Như tỉnh dậy khi nắng sớm đã vào phòng, rèm cửa tung tóe...

Tấm ảnh của cô cách đây 2 năm được đặt trên bàn, cô nhìn và chợt nhận ra rằng mọi thứ bây giờ đều là thật.

Cô định thần đứng dậy nhưng đầu óc chóng váng, cô ngã khụy trên lối đi của bệnh viện.

Có một bàn tay thật cứng cỏi nắm lấy hai tay và đỡ cô dậy.

- Quang !

- Em đi cẩn thận, tốt nhất không nên ra ngoài vào những lúc như thế này. Em cần về phòng nghỉ đi.

Quang đưa Như về phòng, khẽ khàng lấy chăn đắp cho cô, đưa tay sờ trên trán kiểm tra xem cô có sốt hay không. Quang nắm lấy tay cô, khẽ thì thào.

- Cuối tuần này Như có muốn ra ngoài đi đâu đó chơi không?

Như khẽ gật đầu.

- Anh thích chụp ảnh, cuối tuần này Như đi cùng anh ra ngoại ô nhé, kiếm chút nắng và cả những cơn gió mát lành...Nhiệm vụ của em là phải ăn thật nhiều, khỏe thì mới có sức mà lang thang với anh chứ !

Như khẽ mỉm cười. Quang thấy mình vui lạ, thấy trái tim anh chưa bao giờ xốn xang đến thế.

Như chìm vào giấc ngủ sâu, đầu đó còn thấp thoáng đôi mắt nâu dịu dàng, bàn tay thật ấm áp của Quang.

Vùng ngoại ô cách trung tâm thành phố khoảng 10km, Quang hẹn Như từ sáng sớm xuất phát cho đỡ nắng. 5h30 phút anh có mặt ở bệnh viện đón Như, với chiếc ba lô, áo xanh và quần áo bụi bặm. Như tròn mắt nhìn anh, khác hẳn với dáng vẻ một bác sĩ nghiêm nghị với khuôn mặt lạnh lùng

Như mặc váy hoa màu trắng, đeo giày bệt, tóc thả xuống vai, khuôn mặt trang điểm nhẹ nhàng, điểm tý phấn và môi hồng. Dù có trang điểm hay không thì khuôn mặt Như cũng đẹp một cách tự nhiên, có chăng trang điểm chỉ tô vẽ thêm những điểm nhấn cho khuôn mặt.

Như ngồi sau xe Quang, nắng sớm buông những dải nhẹ, gió mát như còn đọng sương đêm giăng giăng. Khẽ đưa tay nắm lấy những dải nắng sớm, Như mỉm cười....

Bãi ven sông trải rộng đầy cát, xa xa những đàn chim trắng sải cánh bay, không gian thoáng đạt có cảm giác giống như hai người đang đứng trước biển. Như bỏ chân trần, thích thú cái cảm giác cát mịn man mát từng ngón chân bước những bước chậm rãi. Rồi cô cúi xuống, ngắt những nhành hoa dại mọc lưa thưa trên cát, bó thành 1 bó...

Quang chăm chú nhìn từng hành động của Như, rồi lấy máy, và cho đến bây giờ, sau 2 năm kể từ ngày Quang bắt gặp Như trên phố đường như anh chưa bao giờ có thể phủ nhận một điều rằng cô tuyệt đẹp, chẳng giống như người thường, cô phải chăng là một thiên thần đang mãi mê chơi lạc nơi này?

Váy hoa trắng, tóc dài đen láy, đôi mắt hút hồn, những cánh hoa màu tím vương vãi trên cát....

“Thiên Sứ, hãy ở lại bên anh !”

Như và Quang lại lên acma, lòng vòng vùng ngoại ô, nắng chiều xiên vào hai người, nhưng lộng gió, cảnh thiên nhiên ở đây thật yên bình đến lạ lùng mọi thứ cảm giác về nơi đô thị xa hoa và đông đúc chợt tan biến, và lòng

Quang cũng chợt thấy lạnh đến lạ thường....

Đôi khi cuộc sống chỉ cần những khoảnh khắc như thế này và cuộc đời có khi nào cần nhiều hơn thế nữa... Người con gái ngồi sau Quang có thể ngày mai, ngày kia cô ấy có thể biến mất, chính giây phút này anh muốn nó trở thành mãi mãi, bởi ngày mai, ngày kia, ai biết được cuộc đời, ai biết được sự sống và cái chết sẽ thế nào?

- Lúc trước, khi đứng giữa mệnh mông kia anh biết em nghĩ gì không?

- Em nghĩ gì?

- Nếu em phải chết, em cầu mong cái chết đến với em thật nhẹ, em sẽ đứng giữa một khoảng mệnh mông, với nắng vàng, hoa và rồi vút bay như những cánh chim trắng kia...

- Anh...anh xin lỗi...

- Đừng cảm thấy có lỗi với em, bởi chính em cũng không hiểu tại sao em lại rơi vào hoàn cảnh này, phải chăng người ta vẫn gọi là số phận.

- Như, anh sẽ làm mọi cách để cứu em, vậy xin em, đừng nhắc đến cái chết, cũng đừng tuyệt vọng...

- Anh biết không, cho đến những ngày tháng cuối cùng của cuộc đời, em mới nhận ra rằng mình quá uống phí nhiều thứ, gia đình, bạn bè, tình yêu. Anh đừng giống như em nhé, đừng hờ hững với cuộc đời này...

- Anh...

- Cảm ơn anh, Quang, vì đã xuất hiện trong cuộc đời em, dù cuộc gặp gỡ của chúng ta thật ngắn ngủi, nhưng em tin rằng mọi thứ đã được an bài...

“Mọi thứ đã được an bài ư?” Quang muốn gào lên với ông trời rằng tại sao, tại sao ông lại trao ột cô gái còn đầy nhiệt huyết để sống và một trái tim khao khát được yêu thương một cuộc đời ngắn ngủi như thế này? Tại sao? Tại sao lại như thế? Giá như 2 năm trước em đừng bước vội vàng đến thế, giá như 2 năm trước, anh có thể nắm lấy bàn tay cô gái này, để mãi mãi, giữ cô ở lại nơi này...

Quang thấy mắt mình cay cay, và nghẹn đắng trong cổ họng....

Căn nhà cũ lâu lắm rồi Quang không về, mọi thứ vẫn như xưa. Bố Quang đang lúi húi ngoài vườn, thấy có tiếng động liền chạy ra. Ông ngỡ ngàng, ngạc nhiên bởi lâu lắm rồi Quang không về nhà, có chăng chỉ vào dịp giỗ mẹ.

Quang nhìn bố, tóc ông đã chuyển sang màu bạc, những sợi đen giờ thưa thớt. Dì Tâm thấy thế cũng chạy ra, hai người ngạc nhiên khi thấy Quang đi cùng một cô gái.

- Quang, con về đấy ư?

- Cháu chào hai bác. Như khẽ cúi người chào.

- Vâng, con đã về rồi, con chào dì.

- Hai đưa vào đây, trời nắng nóng lắm, để dì đi lấy nước, ông bảo các con mau vào nhà đi. Dì Tâm cuống quýt và cả thái độ mừng rỡ.

- Hai đứa vào nhà đi. Bố Quang giọng run run, bàn tay ông vẫn còn lấm láp.

Căn nhà không thay đổi gì nhiều, vẫn là căn nhà nhỏ xinh xinh với vườn rau xanh trước cửa. Bờ rào là những nan gỗ trắng, ngoài sân là giàn hoa Tigon treo đầy những giỏ hoa lan đang tỏa hương khoe sắc. Chiếc bàn đá màu vân xanh vẫn kê gọn gàng ở dưới tán râm mát góc bên phải sân.

Quang đưa tay đón những gáo nước mát lạnh từ đáy giếng, cảm giác vẫn rõ rệt như những ngày anh đón những gáo nước này từ tay mẹ...

Như tình nghịch lấy những gáo nước đổ vào tay rồi lấy chúng vẩy nhẹ vào anh, cô cười, chun chun mũi điệu làm xấu rồi nhận từ anh một gáo nước, cho hai tay cô đỡ lấy rồi rửa mặt...

Chiếc bàn thờ của mẹ được chăm sóc kỹ lưỡng, anh thấy có hoa tươi và được xếp gọn gàng sạch sẽ. Di Tâm chắc hẳn đã là người làm những việc này, sau bao nhiêu năm dù chưa một lần Quang tự động bắt chuyện với di Tâm nhưng nhìn mọi thứ vẫn như xưa anh thấy yên lòng hơn bao giờ hết.

Quang và Như ở lại ăn cơm trưa do di Tâm nấu, rồi Như lau dọn bếp núc và rửa bát cùng di. Hai bố con Quang ngồi ở chiếc bàn đá màu vân xanh bên ấm trà xanh trầm ngâm.

Như và Quang tạm biệt ngôi nhà có bố Quang và di Tâm ra về, di Tâm cắt cho Như một bó hoa hồng nhưng được di chăm bẵm ở trong vườn, những nụ hồng vừa mới chớm nở dặn Như đem về cắm chắc chắn sẽ rất đẹp. Cô thích thú đón nhận món quà và nụ cười đôn hậu từ di Tâm.

- Hai đứa về rồi thỉnh thoảng nhớ ghé thăm bố và di nhé, các con đi đường cẩn thận.

- Chúng con đi đây ạ.

Bố Quang khẽ gật đầu, di Tâm đưa tay vẫy tạm biệt, chỉ khi Quang và Như đã đi khá xa khi quay lại Quang mới thấy họ trở vào nhà.

- Lâu lắm rồi em mới có cảm giác giống như là gia đình.

- Em vui chứ?

- Em vui lắm, bố anh rất hiền và di Tâm cũng rất tốt, họ rất yêu thương anh đấy, vì thế, đừng làm họ buồn...

- Anh biết.

- Vậy bây giờ chúng ta sẽ về bệnh viện ?

- Không, anh còn muốn đưa em đến nơi này....

Bãi lau nằm yên ả bên con sông hiền hòa, Quang dựng acma trên bờ đê, rồi cả hai rẽ những lối nhỏ vào bãi lau xanh trắng mượt mà.

“AAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAA !!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!”

“AAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAA !!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!”

Quang và Như hét lên thật to, rồi chạy nhảy như hai đứa trẻ, một nhào rồi nằm dài trên đám cỏ lau, trước mặt là dòng sông đang lững lờ trôi.

- Em thấy nơi này thế nào?

- Thật tuyệt, sao anh biết nơi hay thế?

- Bãi cỏ lau này hồi nhỏ anh vẫn thường hay đến đây, nó đẹp tuyệt vời, em sẽ được ngắm hoàng hôn trải dài trên sông và cả hương vị lau ngai ngái khó quên này nữa.

- Điều em hối tiếc nhất là chỉ có thể đến đây...duy nhất một lần...

- Em sẽ được đến nơi này cùng anh rất nhiều rất nhiều lần nữa. Anh hứa đấy.

Như chỉ cười, rồi cô lấy tay đưa lên che những đợt nắng cuối chiều đổ rực, từng vệt nắng chiếu rọi qua khe tay, Như thích thú với cảm giác ấy cô thấy mình như một đứa trẻ.

- Em đã sống những ngày tháng cô độc, em đã mang những mối hận thù tưởng chừng như không bao giờ có thể nguôi ngoai. Kí ức gia đình đối với em mờ nhạt và mỗi khi nhắc đến nó làm em đau. Em mãi mãi

không bao giờ muốn thỏa hiệp với họ. Với tình yêu, người ấy nhấn tâm dờn xa em, anh có hiểu được cái cảm giác tất cả mọi thứ xung quanh mình đều là giả dối không?

-

- Cách đây hai năm, ngày mà anh đã gặp em. Em còn nhớ như in hôm đó...Em đã đứng đó đợi Hiếu, với niềm vui và tình yêu tưởng chừng duy nhất trên đời...

- Rồi sau đó?

- Rồi sau đó, em đánh rơi hạnh phúc của cuộc đời mình, em dờn xa Hiếu bởi tính cách ngang bướng của mình và lòng tự trọng của một đứa con gái, em hoang mang và cô độc. Kể từ khi đó, em rất ít khi cười, lúc anh đưa cho em tấm ảnh, dường như, em đã lấy lại nụ cười của em...

Quang quay mặt về phía Như, anh thấy cô khẽ cười, rồi nhẹ nhàng lấm những giọt nước mắt rơi xuống, những giọt nước mắt long lanh trong nắng đỏ hoàng hôn.

Anh lấy tay gạt những giọt nước mắt ấy, vỗ về.

“Thiên Sứ, đừng khóc, anh sẽ luôn ở đây, bên em...”

6. Chương 6: Thiên Sứ, Đừng Đi, Anh Còn Chưa Nói Yêu Em

Như bắt đầu có những triệu chứng không tốt về sức khỏe, mái tóc dày, đen lác bị rụng và xơ xác đi rất nhiều. Khuôn mặt với nước da trắng ngần giờ chuyển sang màu tái xanh, cùng với những nếp nhăn và những vết nám dần xuất hiện. Cơ thể của Như kháng lại những tác dụng của hóa chất một cách mạnh mẽ, khó có thể tìm ra một cách thích ứng. Đôi mắt của Như giờ đen thâm lại, hậu quả của những đêm mất ngủ vì đau đầu.

Quang trầm ngâm trước những tấm phim cắt lớp của Như, dường như khối u không hề có xu hướng thuyên giảm trước những tác dụng của hóa chất. Trước tình hình như thế, chuyện phẫu thuật là càng sớm càng tốt, tuy nhiên sức khỏe của Như lại là một mối lo lớn đối với Quang, thêm cả việc làm sao có thể sốc lại tinh thần cho cô ấy là một vấn đề hết sức khó khăn.

Như có vẻ rất ngoan cố và ít chống cự lại bệnh tật, cô cứ nói đến cái chết một cách bình thản, đôi khi Quang thấy như là một sự buông xuôi phó mặc cho số phận. Đó không phải là tính cách của Như, Quang biết rõ điều đó, nhưng cô gái này đang dần dần muốn đầu hàng lại số phận, Quang đau đớn và xót xa khi nghe từng câu từng chữ từ miệng Như nói về cái Chết....

Mái tóc của Như phải cắt để chuẩn bị cho cuộc phẫu thuật, Như là người khá quan tâm đến vẻ ngoài của mình nên đây là điều thật sự làm cho Như đau đớn...

- Chị biết cô ấy rất buồn, nhưng cứ luôn giả vờ mạnh mẽ, lúc chị cắt đi mái tóc, chị nhìn trong mắt cô ấy...hình như là nước mắt...

Quang thấy tim mình nhói khi chị Y tá kể lại như vậy, anh chạy đến phòng Như, anh thấy cô trầm ngâm ngồi trước cửa sổ, mái tóc đã cắt đi, cô đội một chiếc mũ màu xám quanh đầu.

- Như, em không sao chứ !

Như nhìn Quang, rồi mặt méo xệch đi, cô gục vào vai anh khóc. Quang nhìn thấy trên sàn, tấm gương vỡ vụn....

* * *

Thu đến nhà Quang, căn nhà có vẻ như lâu lắm không có người ở, Thu đoán chắc anh chỉ qua nhà tắm giặt sau đó lại đến bệnh viện. Bếp núc lạnh tanh, đồ đạc vứt lung tung, mấy chậu hoa ngoài ban công khô héo vì thiếu nước.

Đạo này Quang đi đâu làm gì Thu không hề biết, gọi điện khó có thể nói chuyện với anh được vài ba câu. Dường như có một khoảng cách thật lớn đang hình thành giữa anh và cô. Căn nhà này bỗng dưng cô thấy trở nên xa lạ đến nhường nào, đáng lẽ nơi này phải là nơi cô có cảm giác thân quen mới đúng, nhưng sao, cứ có cảm giác như đến vùng trộm nhà của một người lạ.

Thu xếp dọn mọi thứ ngăn nắp lại, nấu vài món anh thích để trên bàn ăn. Đoán khi nào Quang về nhà sẽ nhìn thấy. Cô ngồi xuống ghế, cảm giác lạc lõng ngay chính giữa nơi này. Quang giờ này đang làm gì cô không biết, bạn bè xung quanh, gia đình luôn dồn hỏi cô về mối quan hệ với anh, họ luôn muốn biết rằng đến bao giờ anh và cô sẽ có một đám cưới. Thu ngần ngại cũng không dă động đến vì Quang cũng chưa thật sự nhắc đến lần nào...

Thu khê khàng mở căn phòng của riêng Quang, cô đứng đó, nhìn trân trân vào bức ảnh Thiên Sứ được anh treo chính giữa căn phòng. Cô nắm chặt bàn tay, rồi tức giận đập tan mọi thứ có trong phòng, cô túm lấy đồng ảnh rồi ném chúng ra xa

- Đáng lẽ ra cô không nên xuất hiện trong cuộc đời anh ấy, tôi đã quá bao dung khi để cô đi bên cuộc đời tôi và Quang. Đã đến lúc cô phải đi khỏi cuộc đời anh ấy rồi...

Thu khụy xuống sàn, cái cảm giác sợ hãi như cách đây 2 năm lại xuất hiện...

- Chị làm sao thế này? Thu lo lắng nhìn chị gái mình nằm gục trên giường như chẳng còn chút sinh khí nào, đôi mắt đỏ hoe.

- Chị không muốn sống nữa em ơi !

- Sao, có chuyện gì đã xảy ra với chị?

- Anh Hiếu, anh ấy có người khác...

- Anh Hiếu ư, làm sao có thể???

Thu tròn mắt ngạc nhiên rồi sau đó đứng nghe chị gái kể lại đầu đuôi câu chuyện trong tiếng nức. Thu biết Hiếu vì đó là người bạn đã cùng chị gái lớn lên từ thuở nhỏ, Thu biết chị yêu Hiếu từ lâu rồi, và vẫn luôn chờ đợi một tiếng nói yêu thương từ anh. Cả hai bên gia đình đều hài lòng về mối quan hệ này, thậm chí mẹ Hiếu còn coi chị gái Thu như coi dâu trong nhà. Hiếu đi du học rồi trở về, lúc ấy chị hạnh phúc với những nỗi nhớ được lấp đầy sau bao nhiêu năm. Nhưng mọi thứ lại không giống như chị tưởng. Hiếu đã đem lòng yêu người khác, thậm chí, một tiếng yêu chị chưa kịp nói với anh...

Thu đã đến gặp người con gái ấy, cô ta đẹp đúng như những gì chị miêu tả. Không còn rõ cuộc gặp bí mật của Thu khi đó có phải là lí do sau đó cô ấy và Hiếu chia tay hay không, nhưng Thu vẫn thầm cảm ơn cô gái ấy. Thu đã tự nhủ "cô ấy đẹp và tốt như vậy, chắc chắn một ngày nào đó cô ấy sẽ tìm thấy một người xứng đáng để yêu".

Và rồi, chính cô gái ấy đột ngột xuất hiện, trong chính căn phòng này...cô ấy chính là Thiên Sứ mà Quang vẫn ngày đêm tìm kiếm. Thu đã chết lặng khi nhìn thấy Quang nâng niu bức ảnh ấy. Nhưng rồi cô im lặng, im lặng mãi mãi giấu giếm đi sự có mặt đang thật gần với Quang chứ không xa xôi như anh vẫn tưởng.

Thu im lặng để cô gái ấy đi bên cuộc đời người yêu mình, cô mâu thuẫn với chính bản thân, cô lo sợ, sợ rồi khi Quang biết được cô sẽ lại mất anh. Thu biết mình đã làm sai, nhưng cô biện hộ rằng trong tình yêu ai cũng có sự ích kỉ, ai cũng muốn người yêu sẽ là sở hữu mãi mãi của riêng mình.

Và giờ đây sau 2 năm tưởng chừng như quên lãng, mọi thứ lại ào ạt về làm Thu run rẩy ...

* * *

- Em đến khi nào thế? Quang ngạc nhiên khi thấy Thu đã đứng trong phòng làm việc của anh từ bao giờ.

- Em mới đến thôi, gặp anh thật là khó, người ta nhớ anh nên muốn đến gặp anh không được sao?

- Anh phải làm việc mà.

- Lúc nào cũng làm việc, làm việc, anh xem có ai yêu đương như chúng ta không, em muốn cuối tuần này anh về ăn cơm ở nhà em, mẹ nhắc anh đấy...

- Thu, hiện giờ anh rất bận, sẽ giải thích cho em khi có thời gian. Giờ em về đi.

Thu sững lại trước thái độ của Quang, cô chưa bao giờ thấy anh như vậy với cô.

- Anh, làm sao anh có thể đối xử như thế với em? Vì đồng giấy tờ bệnh án này ư? Hay vì một lí do nào khác? Em mệt mỗi khi phải suốt ngày chờ đợi anh rồi anh biết không.

Thu giật lấy đồng giấy tờ từ tay Quang, rồi giơ chúng ra trước mặt anh sau đó ném chúng vào Quang. Mớ lộn xộn tung tóe trên sàn nhà, Quang im lặng không nói gì, lặng lẽ cúi xuống nhặt và sắp xếp lại.

Tờ giấy gần nhất chân Thu cô nhặt lên, sững sờ...

Bệnh án có ghi :ĐẶNG TÂM NHƯ

Và tấm hình bệnh nhân được dán bên mép trên bên trái.

Thu run rẩy, rồi lắp bắp.

- Anh...anh...tìm thấy cô ấy rồi ư? Cô ấy...đang ở đây ư?

Thu lùi lại, lấy tay nắm lấy một điểm tựa, chân cô run rẩy.

- Cô ấy là bệnh nhân của anh, ngày kia cô ấy sẽ phẫu thuật...

Tai Thu ù đi và không còn nghe thấy tiếng của Quang nữa, cô chạy thoát khỏi căn phòng. Nước mắt giàn giụa, sao mọi chuyện lại như thế này???

Giữa khoảng sân rộng đầy nắng, Thu nhìn thấy cô gái cách đây 2 năm đang ngồi trên chiếc xe đẩy, thân hình mỏng manh yếu ớt, đội trên đầu chiếc mũ che đi mái tóc đã bị cắt...

Thu đứng đưng nhìn Như trong tình trạng yếu ớt này, Thu tiến đến gần Như, đôi mắt ngày nào đã nhận ra Thu. Như khẽ cười...

Họ đã nói với nhau điều gì không ai biết được...

Sân rộng và ánh nắng chói chang, trời cao và mây hôm nay có màu xanh đến lạ...

* * *

Vị Bác sĩ già nhìn Quang ái ngại, anh đến xin trực tiếp được tham gia ca mổ cho Như. Ông lấy cốc nước đưa cho Quang.

- Về nguyên tắc chuyện này không thể được.

- Tôi xin ông, viện trưởng, tôi phải cứu lấy cô ấy.

- Tôi đã nói với bệnh nhân Như về việc sắp xếp người sẽ tham gia ca mổ và cô ấy cũng muốn cậu sẽ mổ cho cô ấy. Nhưng đây không phải là chuyện dễ dàng gì, vì vậy, cậu sẽ chỉ có tư cách hỗ trợ cho tôi tham gia ca mổ, ngoài việc đó, tôi không thể giúp gì hơn.

Quang khấn khoản nắm lấy tay vị bác sĩ, ông trút những tiếng thở dài “Tôi cần cậu có một tinh thần thép, vững vàng lên, con trai !”

Ngày cuối cùng.

Như được chuyển đến phòng mới để chuẩn bị cho cuộc phẫu thuật. Trước khi đi, cô cầm máy điện thoại gọi điện cho bố. Cố gắng để không để lộ những tiếng nấc nghẹn ngào. Cô dặn ông hãy sống tốt nhé, ông hỏi Như bao giờ sẽ về. Cô im lặng rồi cúp máy. Rồi những tiếng nấc nghẹn lại kìm lại, cô gọi ẹ “Mẹ hãy về đi, đó là điều duy nhất con mong ước, hãy tha thứ cho con, hãy tha thứ để sống...” Đầu giường bên kia im lặng, Như im lặng rồi gác máy. Tiếng khóc đau đớn từ sâu thẳm trái tim cô, nghe như đang cào xé...

Chiếc xe đẩy Như vào bàn mổ, đôi bàn tay Như run rẩy nắm lấy tay Quang, cô mỉm cười, rồi thiếp đi.. Đôi mắt nâu nhìn cô đầy lo lắng.

Đôi bàn tay thật ấm của Quang và đôi mắt nâu dịu dàng ấy đang đợi cô, thấp thoáng, thấp thoáng trong tâm trí...

Mọi ảo ảnh dần trở nên mờ nhạt và trắng xóa, kí ức trắng xóa, nhưng từ sâu thẳm, Như biết có một ai đó đang đợi Như, một ai đó rất quen nhưng cô không còn nhớ rõ ràng nữa... Một miền xa thẳm đang vẫy gọi cô...

Mạch đập của Như yếu dần, những tiếng bíp bíp đến vô hồn, mọi thứ nhốn nháo...

“Tiêm thêm một ống cầm máu đi”

“ Tăng trợ tim đi”

“Chúng ta không thể để mất cô ấy !”

Mồ hôi ướt đầm trán Quang, đôi mắt anh căng ra giành giật từng giây từng phút mạng sống với tử thần.

Bíp bíp bíp, những tiếng bíp lạnh lùng vô hồn...

Máu đỏ tươi không ngừng chảy...

Ánh đèn phẫu thuật loang loáng, rồi bỗng chốc mọi thứ trở nên mờ nhòe đi trước mắt Quang...

Kí ức trắng xóa, tất cả trở thành hư không...

Cô gái nằm đó với một giấc ngủ dài, thật dài...

7. Chương 7: Nỗi Nhớ Của Đời Anh

“Quang à, em thật sự không biết phải viết như thế nào. Thật sự em muốn xin anh tha tội. Sau cái chết của Như em rất đau lòng và dằn vặt bản thân. Nếu như em không phải là một đứa ích kỉ thì có lẽ mọi chuyện đã không như thế này, anh đã gặp được cô ấy 2 năm trước, nhưng em không muốn như thế. Bởi em ghen tỵ với cô ấy. Anh có hiểu được cảm giác của em không khi thấy anh, người em yêu thương nhất có thể đứng hàng giờ nhìn bức ảnh cô ấy mà không nói gì với em? Cô ấy là ai cơ chứ, người mà anh gặp duy nhất một lần lại khiến cho anh quên đi em người vẫn luôn sánh bước cùng anh sau bao nhiêu năm. Em đã biết cô ấy là bạn gái cũ của anh rồi, chị cũng biết.

Và em sợ. Em giấu anh bởi em không muốn cô ấy lại cướp anh đi giống như cái cách mà cô ấy đã làm với anh rồi. Nhìn chị gái em đau lòng hàng ngày, em chẳng thể nào lo sợ về mình. Anh rồi cho đến mãi bây giờ vẫn chẳng thể nào quên cô ấy, cho dù chị có làm bao nhiêu điều tốt đi chăng nữa. Em xin lỗi anh, vì tình ích kỉ và nhỏ nhen của mình, em đã cướp đi cơ hội anh được gặp cô ấy hai năm trước. Và cho đến hai năm sau, em chẳng thể nào sống tốt trong từng giây phút. Em cảm thấy quá mệt mỏi, cho dù hàng ngày gặp anh vẫn phải cười, vẫn phải nói, vẫn phải coi như không hề biết gì, vẫn phải giả vờ mặc kệ anh khi nhìn anh đứng trước bức ảnh cô ấy. Nhưng đến bây giờ, thật sự em không chịu đựng được nữa rồi. Em nhận rằng em yêu anh, nhưng vì tình yêu điên rồ ấy mà biến em thành con người giả dối như thế này, em không thể nào chịu đựng được. Hôm trước khi Như mổ, em đã vào gặp cô ấy. Thật khó có thể tin rằng, cô ấy lại đáng mến đến như vậy. Cô ấy không trách móc gì em và còn nói, nếu như cô ấy còn sống, thì chúng em sẽ mãi là bạn. Còn nếu như cô ấy chết, hãy thay cô ấy chăm sóc cho anh, hãy thay cô ấy cảm ơn anh vì những việc mà cô ấy không kịp làm. Anh biết không, vào những giờ phút ấy, em chắc chắn một điều rằng, cô ấy là Thiên Sứ thật sự !

Thu

Quang vò nát rồi vứt bức thư xuống sàn nhà, anh thấy đau ở ngực, một cử động nhẹ của phổi cũng làm cho anh đau đớn. Nước mắt không còn có ý nghĩa gì nữa, Quang nhìn bàn tay mình, chính bàn tay này đã để vụt mất Thiên Sứ, cô đã đến và ra đi mà anh không có cách nào giữ lại được.

Quang nằm ngửa, mắt tròn tròn mở to nhìn lên hai bức ảnh...

Một bức ảnh cách đây 2 năm khi Thiên Sứ bước vào cuộc đời anh...

Một bức ảnh Thiên Sứ đứng giữa ngút ngàn nắng gió, và hoa...

“Nếu em phải chết, em cầu mong cái chết đến với em thật nhẹ, em sẽ đứng giữa một khoảng mênh mông, với nắng vàng, hoa và rồi vút bay....”

Quang lấy tay ôm lấy ngực, anh thổn thức “Anh sẽ sống những ngày tháng tiếp theo thế nào đây, em...nỗi nhớ của cuộc đời anh???”

Cảm ơn anh, đã xuất hiện trong cuộc đời em, dù chỉ là những giây phút ngắn ngủi....Định mệnh đã cho chúng ta gặp nhau và em hạnh phúc với điều đó. Xin lỗi anh vì không thể ở bên anh lâu thêm chút nữa...mọi thứ phải tuân theo số phận...

Hãy sống thay em cảm nhận thế giới này, hãy thay em làm những việc em chưa làm, hãy sống và hạnh phúc trong từng phút từng giây trôi qua..

Cảm ơn anh, vì tất cả, có lẽ đã là muộn, nhưng em còn chưa kịp nói...em yêu anh !

Tiếng Thiên Sứ như văng vẳng đây đó bên anh, Quang nhắm mắt lại, thấy một nơi đầy nắng, đầy gió, đầy hoa và một khoảng mênh mông ngan ngát, Thiên Sứ quay lại mỉm cười với anh, rồi cất cánh, nhẹ bẫng, vút bay....

__END__

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thien-su-dung-di-anh-con-chua-noi-yeu-em>